Tarnopol, dnia 15 kwietnia 1929.

TARNOPOLSKI

Dziennik Wojewódzki

Nr. 8.

TREŚĆ:

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

ZARZĄDZENIA, OGŁOSZENIA, OBWIESZCZENIA, ORZECZENIA, EDYKTY, STATUTY.

RUCH SŁUŻBOWY.

B. DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

ZARZĄDZENIA, OGŁOSZENIA, OBWIESZCZENIA, ORZECZENIA, EDYKTY, STATUTY.

162

Zarządzenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 20-go marca 1929, L. AD. 2432 do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie ceny drewna użytkowego I. kwartał 1929 r.

Na podstawie ustawy z dnia 6 lipca 1923 o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju (Dz. Ust. R. P. Nr. 87, poz. 676) i rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 25 września 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 823) oraz rozporz. Ministra Robót Publicznych z dnia 21 czerwca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 635) postanawiam, że dla przeliczenia daniny lasowej, na ekwiwalent gotówkowy w I kwartale 1929 roku, t. j. w miesiącu styczniu, lutym i marcu 1929 obowiązują ceny średnie cennika Urzędu Wojewódzkiego z dnia 29 sierpnia 1928, L. AD. 9535, którym ustanowiono ceny drewna użytkowego z 1 m^3 masy drzewnej na pniu dla celów wymiaru daniny lasowej w tamt. powiecie na III kwartał 1928 roku.

Wojewoda: **Moszyński.**

163

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 62 z dnia 21 marca 1929, L. ZP. 797 do Panów Starostów Powiatowych (lekarzy powiatowych) Województwa Tarnopolskiego w sprawie zaopatrywania przez Kasy Chorych członków swoich w lekarstwa.

Na skutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. ZF. 535/29 podaje się do wiadomości wskazówki w sprawie prowadzenia w Kasach Chorych własnych aptek oraz rozdawnictwa lekarstw.

Przepisy, normujące zaopatrywanie ludności w lekarstwa, jakoto: przepisy o urządzeniu aptek i sposobu ich prowadzenia, o personelu fachowym, zatrudnionym w aptekach, o wydawaniu lekarstw i t. p. mają jedynie na celu zabezpieczenie interesów odbiorców lekarstw, a tem samem zdrowotności publicznej.

Kasy Chorych, jako instytucje, nieobliczone na zyski, obowiązane są do leczenia swych członków, a posiadające zarazem szerokie zadania społeczne, winny być wzorem skrupulatnego stosowania się do obowiązujących przepisów.

Jednakże daje się zauważyć wręcz przeciwne zjawisko: przeważa zupełne ignorowanie przez Zarządy Kasy chorych przepisów o urządzeniu aptek i wydawaniu lekarstw oraz lekceważenie zarządzeń władz administracji ogólnej—oraz Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Wobec takiego stanu rzeczy zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z 17 marca 1922 Nr. 955/VII, zwracam uwagę na powyższe zagadnienia.

O zamiarze i o terminie uruchomienia apteki zarząd właściwej Kasy chorych winien zawiadomić Urząd Wojewódzki najpóźniej na miesiąc przed terminem otwarcia.

Urząd Wojewódzki stwierdza przez swego delegata, czy apteka odpowiada obowiązującym przepisom i zapewnia sprawne funkcjonowanie apteki.

W razie stwierdzenia przez delegata, że apteka, urządzenie, jakość środków i personel fachowy nie są odpowiednie—apteka nie może być uruchomiona.

Protokół względnie odpisy wyników rewizji wstępnej i rewizji późniejszych mają być przechowywane w aktach zarządu Kasy chorych i okazywane na żądanie osobom, upoważnionym do rewizji apteki.

Kasy chorych, które nie mają własnych aptek mają prawo prowadzić rozdawnictwo lekarstw.

W ambulatorjach Kas chorych mają być jednak wydawane tylko gotowe, nie ulegające zepsuciu lekarstwa, przygotowane w publicznych aptekach. Przyrządzanie leków w ambulatorjach nie jest dopuszczalne.

Nadzór Władzy administracji ogólnej winien być systematycznie wykonywany w myśl wyżej cytowanego okólnika przy przestrzeganiu poniższych wskazówek:

1) przepisy obowiązującej ustawy aptekarskiej zasadniczo winny być ściśle przestrzegane,

2) zapasy lekarstw powinny być przechowywane w sposób racjonalny, wykluczający zepsucie lub ew. omyłkową zamianę lekarstw,

3) leki silniej działające i trucizny mają być przechowywane oddzielnie i przy zamknięciu,

4) musi być jedna osoba, odpowiedzialna za prawidłowe przechowywanie i wydawanie lekarstw (należy stwierdzić, czy niepowołani nie mają dostępu do lekarstw),

5) ustalić trzeba, jak Kasa chorych prowadzi kontrolę dobroci specyfików, które opakowane w sposób fabryczny, bez naruszenia opakowania, nie mogą być skontrolowane na stan wewnętrzny zawartości,

6) trzeba ustalić, w jakim stanie znajdują się syrupy, napełniane do flaszek i przygotowane do ekspedycji,

7) sygnatury na wydawanych lekarstwach odpowiadać winny przepisom obowiązującym,

8) szczepionki surowicy mają być odpowiednio przechowywane i winny być w stanie czynnym (kto odpowiada za wycofywanie już nieczynnych?),

9) należy ustalić sposób wydawania lekarstw chorym w ambulatorjum (czy przez lekarza lub ew. w jego obecności przez funkcjonarjuszy Kasy chorych, i których mianowicie).

Zarządy Kasy chorych, nie stosujące się do obowiązujących przepisów, należy pociągnąć do odpowiedzialności karno-administracyjnej ew. sądowej.

Za Wojewodę: **Dr. Salak**
Naczelnik Wydziału.

164

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 70 z dnia 3 kwietnia 1929, L. S. O. 3012/29 do Panów Starostów Powiatowych oraz Wydziałów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie legalizacji dokumentów wystawionych przez gminy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 21 marca 1929 r. Nr. SS. 2966 (okólnik Nr. 68) zawiadomiło, że w związku z zakazem władz sowieckich wysyłania pieniędzy zagranicę, osoby pragnące wysłać pieniądze rodzinie swej, zamieszkałej w Polsce, muszą przedstawić władzom sowieckim świadectwo ubóstwa odbiorcy, poświadczone przez poselstwo sowieckie w Warszawie.

Z powyższego powodu w ostatnich czasach zaczęły napływać do Ministerstwa Spraw Zagranicznych w wielkich ilościach podania osób, które otrzymywały zapomogi od krewnych, zamieszkałych w Unji Sowieckiej, z prośbą o legalizację świadectw ubóstwa, wystawionych przez urzędy gminne i magistraty miast.

Postępowanie takie osób interesowaaych jest błędne, do Ministerstwa Spraw Zagranicznych bowiem świadectwa muszą wpływać już w stanie zalegalizowanym przez władze administracji ogólnej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, że tryb postępowania przy legalizacji dokumentów, przeznaczonych do złożenia Ministerstwu Spraw Zagranicznych był już ustalony okólnikiem Min. Spr. Wewn. Nr. 114 z dnia 19 lipca 1922 r., ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym M. S. Wewn. Nr. 7 z 1922 r. pod poz. 240 i tryb ten obowiązuje nadal.

Celem uchronienia interesantów od straty czasu i ewentualnych kosztów, wynikających z pomijania ustalonego porządku przy legalizacji dokumentów, zechcą PP. Starostowie zarządzić, aby władze samorządowe ściśle stosowały się do wskazań wyżej wymienionego okólnika M. S. Wewn. Nr. 114 z dn. 19 lipca 1922.

Za Wojewodę: **Osiecki**
Naczelnik Wydziału.

165

Okólnik

Wojewody Tarnopolskiego Nr. 72 z dnia 29 marca 1929, L. AD. 3528/29 do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w przedmiocie opinjowania spraw rybackich.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100 poz. 896) przekazane zostały czynności w dziedzinie rybactwa byłego Tymczasowego Wydziału Samorządowego w likwidacji we Lwowie — Wojewodom w Krakowie, Lwowie, Stanisławowie i Tarnopolu,

W związku z powyższem Ministerstwo Rolnictwa zwróciło się reskryptem z dnia 19 marca 1929 r. Nr. 399/Z. do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie o polecenie inspektorowi rybackiemu przy Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie — opinjowania fachowych spraw rybackich, załatwianych dotychczas przez były Tymczasowy Wydział Samorządowy w likwidacji we Lwowie, na żądanie tutejszego Urzędu Wojewódzkiego.

Ministerstwo Rolnictwa zaznaczyło równocześnie, że wymienione wyżej sprawy inspektor rybacki w Krakowie będzie załatwiał jedynie zastępczo do czasu obsadzenia przy Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie stanowiska inspektora rybackiego, którego zakres działania obejmuje sprawy rybactwa na obszarze Województwa Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego.

Zawiadamiając o tem Pana Starostę, polecam zwracać się o opinje fachowe odnośnie spraw rybackich do inspektora rybackiego przy Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie.

Wojewoda: **Moszyński.**

166

Pismo okólne

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 5 kwietnia 1929, L. Pr. 1246/29 do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie mianowania p. Raula Rodriguez-Duarte Konsulem meksykańskim w Warszawie.

Rząd meksykański mianował p. Raula Rodriguez Duarte Konsulem na obszar Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Warszawie.

Sprawie udzielenia exequatur p. Rodriguez-Duarte zostanie nadany bieg urzędowy po otrzymaniu przez P. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej jego listów komisyjnych.

W związku z powyższem polecam Panom użyczać p. Ridriguez-Duarte wszelkiej należytej pomocy w wykonywaniu jego funkcji w charakterze tymczasowym, aż do czasu oficjalnego załatwienia sprawy exequatur.

P. Duarte pełnić będzie swe funkcje jako Konsul etatowy obok Konsula honorowego p. Brygiewicza.

Wojewoda: **Moszyński.**

167

Pismo okólne

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 26-go marca 1929, L. SO. 1666/29 do Panów Starostów Powiatowych i Wydziałów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego oraz Magistratu miasta Tarnopola w sprawie popierania Targów Wschodnich we Lwowie.

Województwa wschodnie przeważnie rolnicze tworzą przyrodzony rynek zbytu dla wysoko rozwiniętego przemysłu zachodniej Polski mogąc mu nawzajem dostarczyć surowców, płodów rolniczych i półfabrykatów.

Ześrodkowanie tej wymiany wytwórczości na Targach Wschodnich jest ważnem zagadnieniem dla Województw wschodnich a więc i dla województwa tarnopolskiego, przyczyniając się do zrealizowania programu regjonalizmu, który to program dąży do łączenia ziem o podobnej strukturze.

Zalecam więc Panom Starostom, aby jaknajusilniej propagowali Targi Wschodnie we Lwowie, co najłacniej uczynić mogą przez:

1) Zinwentaryzowanie zamierzonych przez przemysł inwestycyj w odnośnych województwach, powiatach i miastach, celem pokrycia tych potrzeb w pierwszym rzędzie przez wytwórczość krajową na Targach Wschodnich w myśl zasady samowystarczalności. O ileby zaś produkcja rodzima nie mogła ich zaspokoić, przez wyszukanie najlepszych źródeł zakupu zagranicą, zwłaszcza w państwach, z któremi Polskę łączą traktaty handlowe. W ten sposób działalność ta przyczyniłaby się bardzo do propagowanej przez Rząd idei racjonalizacji importu.

2) Systematyczne skłanianie przemysłowców i wytwórców, znajdujących się na terenie danego województwa do obsyłania Targów Wschodnich w charakterze wystawców. W ten sposób Targi Wschodnie dałyby kompletny obraz tego — co ziemie wschodnie produkują — i mogłyby odpowiednio przygotować wewnętrzny rynek odbiorczy, oraz torować drogę eksportowi.

3) W dziale rolniczym:

a) przez szerzenie uświadomienia, że organizacje samorządowe, ziemianskie i rolnicze powinny swe zakupy w zakresie maszyn, urządzeń i przybornictwa, koncentrować na Targach Wschodnich.

b) Nakłanianie producentów rolniczych a zwłaszcza hodowlanych do zbywania swoich produkcji na Targach Wschodnich.

c) Kierowanie nabywców do pokrywania swego zapotrzebowania na coraz to bardziej rozwijającym się dziale hodowlanym Targów Wschodnich.

d) Organizowanie prób i pokazów maszyn rolniczych, traktorów etc. podczas Targów Wschodnich.

4) Organizowanie odbiorców, indywidualnych i zbiorowych wycieczek członków zrzeszeń i stowarzyszeń gospodarczych i spółdzielczych w czasie Targów Wschodnich.

Za Wojewodę: **Osiecki**
Naczelnik Wydziału.

168

Pismo okólne

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 8 kwietnia 1929, L. Z. P. 1037

do Panów Starostów Powiatowych Województwa Tarnopolskiego w sprawie poradni wychowania fizycznego w Powiatowych Ośrodkach Zdrowia.

Ponieważ we wszystkich powiatach Województwa Tarnopolskiego utworzone już zostały, względnie znajdują się w stadjum organizacji Powiatowe Ośrodki Zdrowia, nie zamierzam zgodnie z uchwałami Wojewódzkiego Komitetu Wychowania fizycznego i przysposobienia Wojskowego, popierać tworzenia oddzielnych Poradni sportowo-lekarskich, lecz polecam oprzeć ich byt i rozwój o już istniejące Ośrodki Zdrowia.

Tworzenie instytucji pokrewnej, mającej charakter wybitnie społeczno-lekarski, oddzielone w odrębnych lokalach i z dodatkowym personelem, uważam w naszych warunkach prowincjonalnych za niecelowe i nieoszczędne i włączenie jej do Ośrodków Zdrowia za jedynie właściwe.

Wojewódzki Komitet W. F, i P. W. wobec powyższych względów w budżetach powiatowych komitetów na rok 1929/30 skreślił fundusze na cele samodzielnych poradni sportowo lekarskich, zalecając jednocześnie pokrycie wyłaniających się w tym kierunku potrzeb w miarę koniecznej potrzeby z funduszów organizacyjnych.

Lekarze powiatowi, organizując fachowo z ramienia samorządów powiatu oraz miast Ośrodki Zdrowia, winni zwzględnić w nich i potrzeby poradni sportowo-lekarskich. Urządzenie i prowadzenie poradni musi od-

powiadać minimalnym wymaganiom Instrukcji Lekarskiej, przyjętej przez Komisję lekarską Rady Naukowej Wychowania Fizycznego i poleconej do użytku przez P. Urząd W. F. i P. W. Szczegóły znaleść można w podręczniku Dra Władysława Dybowskiego p. t. „Badanie zdolności fizycznej dla celów wychowania fizycznego i sportu“ (Wyd. Zakł. Nar. im. Ossolińskich, Lwów, 1928, cena 2 zł. 40 gr.)

Jednocześnie zwracam uwagę na pożytek i nawet konieczność skierowania przynajmniej jednego lekarza z każdego powiatu na kurs przeszkolenia w prowadzeniu poradni sportowo-lekarskich. Między innemi P. Urząd W. F. i P. W. urządza w miesiącu kwietniu b. r. we Lwowie przy współudziale profesorów, docentów i asystentów uniwersytetu Jana Kazimierza 8-dniowy kurs z zakresu wychowania fizycznego dla lekarzy.

O następnych kursach przeszkolenia lekarzy Urząd Wojewódzki nie omieszka w swoim czasie rozesłać zawiadomień.

Wojewoda: **Moszyński.**

169

Ogłoszenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 22 marca 1929, L. B. P. 728/29 o rozwiązaniu stowarzyszenia „Cduku Wechesed Wechewre Kedosze“ w Husiatynie.

Stosownie do postanowienia § 27. ustawy o prawie stowarzyszania się z 15 listopada 1867 austr. Dz. p. p. Nr. 134 podaję do powszechnej wiadomości, że prawomocnem orzeczeniem z 31 stycznia 1929 r. L. BP. 260/29 zarządziłem rozwiązanie stowarzyszenia pod nazwą „Cduku Wechesed Wechewre Kedusze“ w Husiatynie.

Za Wojewodę: **Dr. Dziadosz,**
Naczelnik Wydziału.

170

Ogłoszenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 22 marca 1929, L. BP. 1239/29 o rozwiązanie stowarzyszenie „Izraelickie religijne Towarzystwo „Chewry Nose“ w Kopyczyńcach.

Stosownie do postanowienia § 27 ustawy o prawie stowarzyszania się z 15 listopada 1867, austr. Dz. p. p. Nr. 134 podaję do powszechnej wiadomości, że prawomocnem orzeczeniem z 31 stycznia 1929, L. BP. 11269/28 zarządziłem rozwiązanie stowarzyszenia pod nazwą: Izraelickie religijne Towarzystwo „Chewry Nose“ w Kopyczyńcach.

Za Wojewodę: **Dr. Dziadosz**
Naczelnik Wydziału.

171

Ogłoszenie

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń we Lwowie z dnia 3 kwietnia 1929, Nr. 4024/29 w sprawie unieważnienia przeprowadzonych w roku 1928 wyborów do Rady Powiatowej Kasy Chorych w Zbarażu.

Okręgowy Urząd Ubezpieczeń we Lwowie orzeczeniem z dnia 3 kwietnia 1929, Nr. dz. 4024/29 na podstawie art. 100 ustawy z dnia 19 maja 1920 roku o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 44, poz. 272) unieważnił przeprowadzone dnia 16 grudnia 1928 roku wybory do Rady Powiatowej Kasy chorych w Zbarażu i rozwiązał wszystkie władze autonomiczne tej Kasy oraz ustanowił równocześnie Komisarzem Kasy p. Jana Głuszkiewicza, księgowego Powiatowej Kasy chorych w Kopyczyńcach.

Dyrektor: **Dr. Szkodziński.**

172

Obwieszczenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 22 marca 1929 r., L. A. D. 1591/29.

Hersch Kotler, urodzony w Czortkowie dnia 15 listopada 1880 r, zamieszkały w Czortkowie, wniósł prośbę o zezwolenie na zmianę rodowego nazwiska „Kotler“ na nazwisko „FRÄCHTER“.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu podaje powyższą prośbę do powszechnej wiadomości z nadmieniem, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919, Dz. U. R. P. N, 88, poz. 478 wolno przeciw jej uwzględnieniu zgłosić sprzeciw do Tarnopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w ciągu dni 90 od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim“.

Wojewoda: **Moszyński.**

173

Obwieszczenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 26 marca 1929 r., L. A. D. 1703/29.

Ludwik Gerstel, urodzony w Żółkwi dnia 17 lutego 1906, zamieszkały w Czortkowie Starym, wniósł prośbę o zezwolenie na zmianę rodowego nazwiska „Gerstel“ na nazwisko „HOFMAN“.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu podaje powyższą prośbę do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 października 1919, Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478 wolno przeciw jej uwzględnieniu zgłosić sprzeciw do Tarnopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w ciągu dni 90 od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim“.

Wojewoda: **Moszyński.**

174

Orzeczenie

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 29 marca 1929 r., L. RW. 738/29 o uznaniu lasów za ochronne.

Na podstawie art. 19, 20, 26 rozp. Prezydenta Rzplt. z dnia 24 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57 poz. 504) uznaję za las ochronny lasy i zarośla położone w powiecie zborowskim na parcelach leśnych:

w gm. kat. Zagórze: pk. 1765/1/część,
(nowa nomen pk. 1765/1 na pow. 9·4000 ha
„ 1765/3 „ „ 0·3570 „
„ 1765/4 „ „ 23·9470 „
„ 1765/5 „ „ 0·1509 „
„ 1765/6 „ „ 0·3274 „
„ 1765/7 „ „ 28·8098 „
„ 1765/8 „ „ 18·8784 „
„ 1765/9/cz. pł. z. 4·7311 „

razem na pow. 86·6016 ha

pk. 1766	12·2016 ha
„ 1767	0·0737 „
„ 2199/2/część (nowa nomen pk. 2199/10)	31·2604 „
„ 2532/1	3·5716 „
„ 2533	0·0809 „
„ 2534	0·0126 „

w gm. kat. Panasówka: pk. 1101/część

(nowa nomen. pk. 1101/1	12·0711 ha
pk. 1191 część (nowa nomen. pk. 1191/61	60·4313 „
„ 1194	0·0712 „
„ 1195/część płn. zach.	0·6887 „
„ 1196	0·1931 „
„ 1197	1.4638 „
„ 1198	0·0288 „
„ 1199	0·4514 „
„ 1200/część	

(nowa nomen. pk. 1200/1 na pow. 84·5160 ha
„ 1200/4 „ „ 0·1462 „
„ 1200/5 „ „ 0·3269 „

razem na pow. 84·9891 ha

pk. 1229/1/część
nowa nomen. pk. 1229/3 29·2981 ha
„ 1242/część
nowa nomen. pk. 1242/2 na pow. 0·0890 „
„ 1242/3 „ „ 26·5374 „

razem na pow. 26·6264 ha

pk. 1243/część
(nowa nomen. pk. 1243/1 na pow. 45·4047 ha
1243/2 „ „ 0·6443 „
1243/3 „ „ 2·9900 „
1243/4 „ „ 1·1950 „

razem na pow. 50·2340 ha

pk. 1245/część
(nowa nomen. pk. 1245/2 na pow. 0·2750 ha
1245/3 „ „ 12·3000 „
1245/4 „ „ 9·2353 „
1245/5 na pow. 1·3680 „
1245/6 „ „ 1·1300 „

razem na pow. 23·3083 ha

pk. 1250	1·3559 ha
„ 1251/część płd.	3·0458 „
„ 1255/część płd.	0·2295 „
„ 1257	0·1403 „

Ogółem pow. 428·4292 ha

Wojewoda: **Moszyński.**

175

Edykt

Wojewody Tarnopolskiego z dnia 9 kwietnia 1929, L. AD. 962/29 o zarządzeniu komisji polityczno-obchodowej w sprawie zamierzonej budowy bocznicy kolejowej od stacji Brody.

Firma Pinkas Lustman, Berman Korn i Markus Korn w Brodach wniosła podanie o udzielenie jej konsensu na budowę bocznicy w km. 41.303 szlaku Krasne-Brody-Zdołbunów t. j. od stacji **Brody.**

Trasa projektowanej bocznicy przecina w km. 41.237 drogę gminną ze Smólna do Starych Brodów.

Wskutek pisma Dyrekcji Kolei państwowych we Lwowie z dnia 14 stycznia 1929 Nr. 103888/III 1928 **zarządzam** na zasadzie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 25 stycznia 1879 Dz. p. p. Nr. 19 **na dzień 23 kwietnia 1929** i ewentualnie dnie następne komisję polityczno-obchodową odnośnie przedmiotowej bocznicy.

Komisja zbierze się w oznaczonym dniu o godzinie 9 na stacji kolejowej w Brodach w biurze SUK.

Projekt techniczny zamierzonej budowy jest wyłożony do publicznego wglądu przez 8 dni t. j. od dnia 15 do dnia 22 kwietnia 1929 w Starostwie w Brodach w godzinach urzędowych.

Strony interesowane mogą wnosić zarzuty lub uwagi przeciw zamierzonej budowie ustnie lub pisemnie na ręce Starostwa w Brodach w ciągu tych ośmiu dni, a najpóźniej na miejscu przy rozprawie.

Wojewoda: **Moszyński.**

176

Okólnik

Wydziału Powiatowego w Brodach z dnia 28 lutego 1929, L. 2686/29 do Magistratu miasta Brody i wszystkich Zwierzchności gminnych brodzkiego powiatu samorządowego w sprawie tępienia korówki (mszycy wełnistej) na jabłoniach.

Polecam Zwierzchności gminnej dokładnie zaznajomić się z treścią okólnika Nr. 133 Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu RW. 3675 z dnia 2 listopada 1928 w sprawie tępienia korówki (mszycy wełnistej) na jabłoniach, umieszczonego w Tarnopolskim Dzienniku

Wojewódzkim Nr. 14 z dnia 15 listopada 1928 z uwagi na to, że w myśl rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 8 sierpnia 1928 (Dz. Ustaw Rzp. Nr. 77, poz. 689) § 7 bezpośredni nadzór nad tępieniem korówki wełnistej należy do Zarządu właściwych gmin. Zarząd gminny w wypadku pojawienia się korówki jest obowiązany bezzwłocznie donieść o tem do Starostwa, względnie instruktora rolnego przy tutejszym Wydziale pow atowym, który korzystać będzie z uprawnień wymienionych w § 8 wyżej naprowadzonego rozporządzenia, oraz będzie miał prawo wstępu na grunta, gdzie rosną jabłonie i inne drzewa owocowe, do wszelkich ich pomieszczeń i miejsc przechowywania oraz sprzedaży, do badania drzew owocowych, bezpłatnego brania uszkodzonych części jabłoni do zbadania i żądania potrzebnych informacji od stron obowiązanych do tępienia korówki.

Celem zapoznania się z tyms zkodnikiem podaję bliższe dane odnoszące się do jego występowania i środków zaradczych.

Samice mszycy wełnistej (korówki) żyją na korze jabłoni kolonjami, wyglądającemi jak kłaczki waty, roztarte dają barwę brudno-czerwoną. Zjadają one korę zwykle na młodszych pędach, przez co tworzą się na drzewie zgrubienia i narośla, przypominające wyglądem raka. Częste uszkodzenia przez mszycę wełnistą spowodowane stają się przyczyną prawdziwego raka.

Straszny ten szkodnik niszczący dawniej sady jabłoniowe w krajach o łagodniejszym klimacie jak Francja, Niemcy, południowa Rosja i t. p. zaczyna się u nas coraz bardziej rozprzestrzeniać zwłaszcza w Województwach zachodnich, ale zachodzi obawa, że i do nas może on zostać zawleczonym przez sprowadzanie stamtąd drzewek jabłoni. W każdym razie należy tego szkodnika zniszczyć, gdyby się pokazał i niedopuścić do rozszerzenia się. Środkiem zaradczym jest mechaniczne czyszczenie kory na drzewach dotkniętych i smarowanie mieszaniną z 1 kg. szarego mydła i 1 litr nafty na 10 litrów wody. Płyn powinien być dobrze rozpuszczoy i wymieszany. Również dobrem jest smarowanie kory w miejscach dotkniętych, po mechanicznym oczyszczeniu ich z mszycy ostrą szczotką, denaturowanym alkoholem. Coraz częstsze wypadki jej pojawienia się powinny na nią zwrócić baczniejszą uwagę, zwłaszcza w sadach nowo założonych do których najprędzej mogła zostać zawleczoną przez sprowadzane drzewka. Najczęściej występuje w sadach dodrze osłoniętych i zacisznych ogródkach miejskich, gdzie znajduje dogodne warunki dla swego rozwoju i dalszego rozszerzenia przez ptaki.

Naturalną przeszkodą w rozszerzaniu się korówki są ostre zimy jak obecna, która działa na nią zabójczo, jednak jak doświadczenie uczy. zupełnie zaś od niej nie uwolni nas, ponieważ w miejscach zacisznych, lub na szyjkach korzeniowych drzew, na które również jak wiadomo przenosić się jest w stanie, może pewna jej ilość ocaleć, a to zupełnie wystarczy, by następnie wystąpiła z nową siłą.

Wskazanem by było wobec tego w wypadkach, gdzie już występowała, żeby w okresie wiosennym poddawali gospodarze sady swe ścisłej obserwacji, zwłaszcza u młodych drzewek i to w niższych częściach pienka, które były ochronione warstwą śniegu przed bezpośredniem działaniem ostrych mroźnych wiatrów, ażeby w początkowym stadjum rozmnażania się ją unieszkodliwić.

Obserwowanie jabłoni z punktu widzenia mszycy wełnistej i walka z nią, o ileby się pokazała, są sprawą pierwszorzędnej wagi dla właścicieli drzew owocowych u nas, gdyż może spowodować w razie jej rozszerzenia zupełny upadek sadownictwa, które głównie opiera się na jabłoniach na których ona żeruje. Walka ta do łatwych nie należy, jednak z uwagi na to, że mszyca wełnista sama nie przenosi się i nie rozchodzi tak szybko jak mszyca zwykła, ale jest przenoszona głównie przez ptaki, przy zastosowaniu odpowiednich środków zaradczych może być z pomyślnymi wynikami ukończona.

Stać się to może w tym wypadku, jeżeli w wypadku pojawienia się jej na jakim drzewku w kilku kolonjach zostanie natychmiast zauważoną, to może być ona wytępioną zupełnie w sposób wyżej opisany, ale pamiętać należy o tem, żeby drzewko to oglądać przez kilka miesięcy przez jakieś 2 lub 3 tygodnie, gdyż z niedopatrzonych i niezniszczonych pojedynczych okazów mogą zawsze powstać kolonje nowe.

Jeżeli mszycę spostrzeże się dopiero wtedy, gdy silnie już jakieś drzewo lub kilka opanowała a drzewa są mocno rozgałęzione, tak że zwalczanie pojedynczych kolonji nie rokowałoby powodzenia, to należy te drzewa usunąć, by nie zarażać innych, z zachowaniem ostrożności żeby mszycy nie rozsiewać. Jeżeli drzewa poświęcić nie chcemy, to można skrócić silnie gałęzie jak do przeszczepienia, by w ten sposób ułatwić sobie jego przeglądanie i walkę z kolonjami mszyc, bowiem na drzewie dużem silnie rozgałęzionem, mającem przez to masę kryjówki, dopatrzeć i wytępić ją zupełnie — prawie niepodobna.

Podaję powyższe do wiadomości Zwierzchności gminnej polecam zapoznać z treścią niniejszego okólnika zainteresowanych właścicieli sadów, żeby w wypadku pojawienia się, mszyca wełnista mogła być w zarodku stłumiona.

Komisarz rządowy:
Starosta **Dr. Siokało.**

177

Lista znawców sądowych

ułożona przez Pana Prezesa Sądu Apelacyjnego w myśl §. 24 ustawy z 18. lutego 1878, Nr. 30 dz. u. p. dla oszacowania przedmiotów i gruntów, mogących ulec wywłaszczeniu na rzecz Kolei żelaznych, jakoteż dla oznaczenia wynagrodzeń za wywłaszczenie praw wodnych w myśl §. 14. rozporządzenia z 23. kwietnia 1903, Nr. 90 Dz. p. p. i §. 21 rozporządzenia byłego Namiestnictwa galicyjskiego z 21. kwietnia 1903, Nr. 52 dz. u. kraj. dotyczącego regulacji rzek,-do której wpisano na wnioski właściwych Urzędów Wojwódzkich jako biegłych sądowych osoby poniżej wymienione: na rok 1929 w okręgu Województwa Tarnopolskiego:

I. Powiat Borszczów.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Stanisław Skowroński dzierżawca dóbr w Germakówce

B) z zawodu leśnictwa:

1. Władysław Żurowski, nadleśniczy w Skale

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Juljusz Schadel, techniczny urzędnik drogowy w Borszczowie

D) z zawodu górnictwa:

1. Alfred Skowroński, absol. Akademji górniczej i dzierżawca dóbr w Monasterku p. Bilcze złote.

F) specjalnie dla wywłaszczeń praw budowli wodnych:

1. Juljusz Schadel, techn. urz. drogowy w Borszczowie

II. Powiat Brody.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Jan Madejski, właść. dóbr w Gajach Hołoskowieckich, p. Brody.
2. Józef Slossek, właść. gospodarstwa rolnego w Palikrowach, poczta Podkamień.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Franciszek Golinowski, inż. lasowy Zarządu dóbr „Spółki Brody" w Brodach.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż. Bronisław Brzozowski, kierownik Powiat. Zarządu drogowego w Brodach.

D) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych

1. Karol Medwecki, Inspektor lasów przy Wydziale pow. w Brodach.

III. Powiat Brzeżany.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Konstanty Cywiński, właściciel dóbr Płotycza
2. Karol Wojciechowski „ „ Litiatyn

B) z zawodu leśnictwa:

1. Wacław Roja, nadleśn. dóbr Jakóba Potockiego zamieszkały w Koniuchach.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Kazimierz Wiszniewski budowniczy w Brzeżanach
2. Władysław Hertman, „ w Brzeżanach

D) Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż. Wilhelm Rapf w Brzeżanach.

IV. Powiat Buczacz.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Aleksander Marekowski, dyrektor Dóbr Koropiec,
2. Emil Dziunikowski, właść. gospodarstwa wiejskiego w Browarach poczta Jazłowiec

B) z zawodu leśnictwa:

1. Mikołaj Dutkiewicz, dyrektor lasów w Koropcu,
2. Zygmunt Welc „ „ w Porchowej, poczta Potok złoty.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż. Franciszek Przewirski, kierown. powiat. Zarządu drogowego w Buczaczu.
2. Inż. Izydor Opolski, inżynier miejski w Buczaczu.

D) z zawodu fabrykantów:

1. Jan Krupiński, przysięgły mierniczy w Buczaczu.

E) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż. Izydor Opolski, inżynier miejski w Buczaczu.

V. Powiat Czortków.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Inż. Antoni Gromnicki, delegat Okręg. Towarz. Gospod. w Czortkowie
2. Jan Wojtyński, właść. posiadłości rolnej w Wygnance
3. Ignacy Lewicki, rolnik w Wygnance
4. Szymon Pałatajło „ w Wygnance
5. Włodzimierz Wasilewski, dyrektor Banku zbożowego w Czortkowie.

B) z zawodu leśnictwa

1. Inż. Adam Wysocki nadzarządca lasów Antoniego Lanckorońskiego w Ułaszkowcach,
2. Jan Łossowski, zarządca lasów w Czortkowie,
3. Stanisław Wyhowski, właściciel dóbr w Szmańkowczykach.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Jan Korzeniowski, budowniczy w Wygnance
2. Teodor Wtórzecki, architekt w Czortkowie.

D) z zawodu fabrykantów:

1. Stanisław Jędrzejowski, właść. Zakładu mechan.-ślusarskiego w Czortkowie starym.
2. Edmund Lewicki właść. Zakładu mechan.-ślusarskiego w Czortkowie
3. Ludwik Horodyski, właściciel Zakładów przemysłowych w Kolędzianach.

E) Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż. Antoni Lachowicz, kierownik powiat. Zarządu drogowego w Czortkowie.

VI. Powiat Kamionka strumiłowa.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Jan Bykalski, rolnik w Kamionce strumiłowej
2. Józef Kupczyński, rolnik w Kamionce strumiłowej
3. Józef Jaworak, rolnik z Podzamcza
4. Józef Czyrek, rolnik z Podzamcza.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Ladwik Asłanowicz, dyrektor lasów z Grabowej, poczta Busk.
2. Jan Kromer, leśniczy z Tadań, poczta: Kamionka strumiłowa.
3. Ignacy Matkowski, leśniczy z Horpina, poczta Kamionka strumiłowa.

C) z zawodu budownictwa:

1. Inż Władysław Zgorlakiewicz, kierownik Państw. Zarządu wodnego w Kamionce strumiłowej
2. Jan Przewoda, budowniczy w Kamionce strumił,
3. Stanisław Kotliński, budowniczy z Kamionki strumił.

D) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż. Władysław Zgorlakiewicz, kierownik Państw. Zarządu wodnego w Kamionce strumiłowej.

VII. Powiat Kopyczyńce.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Albin Kowalczuk, gospodarz w Kopyczyńcach
2. Jan Tytor, gospodarz w Kopyczyńcach
3. Józef Warszylewicz gospodarz w Kopyczyńcach
4. Stanisław Smalawski, dyrektor dóbr w Kopyczyńcach
5. Jerzy Atanascevic, dyrektor dóbr w Jabłonowie, poczta Suchostaw.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Stanisław Orzechowski, nadleśniczy w Oryszkowcach, p. Kopyczyńce
2. Edmund Włodkowski, nadleśniczy w Jabłonowie p Kopyczyńce
3. Romuald Kończakowski, nadleśniczy w Kopyczyńcach

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż. Józef Wołoszyn, kierownik powiat. Zarządu drogowego w Kopyczyńcach.

VIII. Powiat Przemyślany.

A) z zawodu gospodarsrwa wiejskiego:

1. Inż Józef Juszczyk, zarządca folwarku w Wołkowie p. Przemyślany

B) z zawodu leśnictwa:

1. Kazimierz Goleń, zarządca lasów gminy m. Lwowa w Pniatynie p. Przemyślany.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1 Inż. Władysław Zamorski, kierownik Powiat. Zarządu drogowego w Przemyślanach

D) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż. Władysław Zamorski, kierownik Powiat. Zarządu drogowego w Przemyślanach.

IX. Powiat Podhajce.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Jan Zeitleben, właściciel dobr Zahajce, p. Podhajce
2. Błażej Róg, rolnik w Białokrynicy, p. Podhajce.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Stanisław Stobiecki, zarządca lasów w Sulewach ad Mużyłów p. Podhajce.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż. Adolf Tinz, kierownik powiat. Zarządu drogowego w Podhajcach.

X. Powiat Radziechów.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Jan Ross, Dyrektor dóbr w Radziechowie
2. Roman Kraiński, właść. folwarku Zabawa ad Suszno p. Stojanów
3. Jan Roztworowski, właściciel dóbr w Susznie p. Witków Nowy
4. Stanisław Holdenmayer, rolnik w Radziechowie.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Juljusz Hlouzek, leśniczy w Chołojowie
2. Antoni Biberstein Błoński, nadleśniczy w Nowostawcach ad Laszków p. Łopatyn.
3. Władysław Gołębiowski, nadleśniczy w Pukaczowie, p. Radziechów

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Wojciech Semenowicz, majster murarski w Radziechowie
2. Emanuel Schrage, budowniczy w Radziechowie.

D) z zawodu fabrykantów:

1. Józef Pastol, właściciel tartaku i młyna w Hanuninie, p. Radziechów.
2. Henryk Suchestów, właściciel dóbr w Łopatynie.

XI. Powiat Skałat.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Dr. Paweł Mazurek, właść. dóbr w Ściance rasztowieckiej, poczta Touste.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Mnisław Vlk, leśnik w Nowosiółce skałackiej, las Malinik, p. Skałat

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Baltazar Zaleski, budowniczy w Skałacie.

D) z zawodu fabrykantów:

1. Salamon Tilles, właściciel młyna w Kałaharówce, p. Touste.

E) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Jan Perec, właściciel młyna w Orzechowcu, p. Kaczanówka
2. Salamon Tilles, właściciel młyna w Kałaharówce, p. Touste.

XII. Powiat Tarnopol.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Kazimierz Garapich, właściciel dóbr Cebrów
2. Bolesław Kuzian, dzierżawca dóbr Kupczyńce
3. Michał Bauer, rolnik Tarnopol ul. Podzamcze 17.
4. Antoni Janowski, rolnik w Zastawiu.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Inż. Mieczysław Skrobotowicz, radca leśnictwa w Tarnopolu

2. Tadeusz Gottwald, egz. samoistny gospodarz leśny w Mikulińcach

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż, Karol Szwed w Tarnopolu,
2. Wilhelm Schächter, budowniczy w Tarnopolu

D) z zawodu fabrykantów:

1. Juljusz Baar, właściciel browaru „Przywalicha" w Białej
2. Daniel Stöckel, właściciel młyna w Tarnopolu.

E) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż. Józef Piwowoński, zast. kierownika Pow. Zarządu drogowego w Tarnopolu.
2. Seweryn Nadolski w Tarnopolu.

XIII. Powiat Trembowla.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Michał Szotarski, właśc. dóbr Iwanówka koło Trembowli.
2. Juljan Gliwa. rolnik Plebanówka
3. Antoni Mrozowski, dzierżawca dóbr Boryczówka, p. Trembowla.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Zenon Załanowski, leśniczy w Sadykach ad Trembowla
2. Romuald Zmudziński, leśniczy w Strusowie.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż. Władysław Szuba, kierownik Powiat. Zarządu drogowego w Trembowli
2. Aleksander Csesnak, tech. i architekt w Trembowli

XIV. Powiat Zaleszczyki.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Eugenjusz Wartanowicz. właściciel dóbr Dźwiniacz, p. Zaleszczyki.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Władysław Dobrzański, nadleśniczy w Salowej ad Popowce, p. Koszyłowce.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż. Bronisław Januszewski, kierownik Powiat. Zarządu drogowego w Zaleszczykach.

D) Specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż. Bronisław Januszewski, kier. powiat. Zarządu drog. w Zaleszczykach.

XV. Powiat Zbaraż.

A) z zawodu gospodarstwa leśnego:

1. Szymon Dziedzic, rolnik, właśc. realności w Zbarażu, ul. Tarnopolska
2. Władysław Małecki, właśc. dóbr w Roznoszyńcach, p. Zbaraż.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Leon Korzeniewicz, leśnik i kierown. Urzędu poczt. w Dobrowodach

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż. Tadeusz Smarzewski, właściciel dóbr w Kobyli p. Dobrowody.

D) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Szymon Dziedzic, rolnik i właśc. realności w Zbarażu, ul. Tarnopolska.

XVI. Powiat Zborów.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Stanisław Lipiński, właściciel dóbr Chrabużna, p. Pomorzany
2. Stanisław Sapyta, rolnik w Jarosławicach, p. Zborów
3. Florjan Dębski, rolnik w Podhrebcach, p. Zborów.

B) z zawodu leśnictwa:

1. Władysław Wyszkowski, leśniczy w Pomorzanach,
2. Gustaw Schmid, b. leśniczy w Założcach.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż. Józef Wilenko w Zborowie,
2. Marjan Markiewicz, majster murarski w Zborowie,
3. Jan Zegraj, cieśla w Zborowie,
4. Wasyl Balicki, cieśla w Założcach,
5. Jan Sierżant, murarz w Założcach.

D) z zawodu fabrykantów:

1. Ludomir Cieński, właściciel wytwórni kredy w Wertełce ad Założce
2. Jukim Linder, wytwórca betonów w Zborowie.
3. Sucher Roth, właściciel cegielni w Zborowie.

E) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Jan Piasecki, właśc. młyna wodnego w Rozhadowie, p. Pomorzany,
2. Gabryel Zegraj, właśc. młyna wodnego w Zborowie.

XVII. Powiat Złoczów.

A) z zawodu gospodarstwa wiejskiego:

1. Kazimierz Romański, właściciel dóbr w Łuce. p. Złoczów.
2. Bolesław Listowski, właściciel dóbr w Płuhowczyku, p. Złoczów ad Płuhów.
3. Mikołaj Bakun, rolnik w Kontach, p. Olesko
4. Antoni Sobczyński, rolnik w Kondratowie, p. Gołogóry
5. Juljusz Tobis, b. dyrektor lasów w Złoczowie, ul. Podwójcie.

B) z zawodu leśnictwa.

1. Juljusz Tobis, b. dyrektor lasów w Złoczowie, ul. Podwójcie
2. Stefan Podolecki, komisarz ochrony lasów w Złoczowie, ul. Podwójcie.

C) z zawodu budownictwa i inżynierji:

1. Inż Wacław Alda, kierownik powiat. Zarządu drogowego w Złoczowie ul. Kolejowa.

D) z zawodu fabrykantów:

1. Jan Polisiuk, właściciel fabryki skór w Złoczowie, ul. Brodzka.

2. Kazimierz Szczepkowski, właśc. zakładu mechanicznego w Złoczowie ul. Kolejowa.

E) specjalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych:

1. Inż Wacław Alda. kierowwik powiat. Zarządu drogowego w Złoczowie ul. Kolejowa.

L. AD. 3707/29. Tarnopol dnia 11. kwietnia 1929.

Powyższą listę podaję do powszechnej wiadomości.

Wojewoda: **Moszyński.**

178

Statut Tymczasowy Uzdrowiska Zaleszczyki.

nadany na podstawie art. 1. ustęp 2. Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928, Dz. U. Rz. P. № 36, poz. 331 przez Wojewodę Tarnopolskiego zgodnie z uchwałą Wydziału Wojewódzkiego z dnia 20 grudnia 1928.

§. 1. Uzdrowisko Zaleszczyki jest po myśli art. 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928, Dz, U. Rz. P. № 36, poz. 331 uzdrowiskiem o charakterze użyteczności publicznej.

I.

Prowizoryczne granice obszaru uzdrowiska.

§. 2. Prowizoryczne granice obszaru uzdrowiska Zaleszczyki obejmują granice administracyjne Zaleszczyki miasto, Zaleszczyki stare i Dobrowlany.

II.

Prowizoryczne granice okręgu ochrony sanitarnej.

§. 3. Prowizoryczny okręg ochrony sanitarnej obejmuje gminy administracyjne: Zaleszczyki miasto, Zaleszczyki stare, Dobrowlany i Pieczarna.

§. 4. W obrębie granic okręgu ochrony sanitarnej nie wolno bez uprzedniego zezwolenia właściwych Władz prowadzić robót, które mogą wywrzeć szkodliwy wpływ na warunki sanitarne uzdrowiska, a w szczególności:

a) wznosić nowych budowli,

b) otwierać fabryk i zakładów przemysłowych, a także przedsiębiorstw handlowych i komunikacyjnych, urządzać dróg i ścieżek,

c) urządzać kanalizacji, wodociągów, studni, dołów i t. p,

d) dokonywać wyrębu lasów,

e) wycinać drzew żywych, rosnących wzdłuż dróg.

W wypadkach gdy do przedsięwzięcia wymienionych wyżej czynności w myśl obowiązujących przepisów prawnych nie jest wymagane zezwolenie Władz państwowych lub samorządowych Władzą właściwą w zrozumieniu ustępu I, niniejszego paragrafu będzie Wydział wykonawczy Komisji Uzdrowiskowej.

III.

Zarząd Uzdrowiska.

§. 5. Sprawami Uzdrowiska na obszarze okręgu ochrony sanitarnej zarządza Komisja Uzdrowiskowa.

Komisja Uzdrowiskowa jest organem orzekającym i nadzorującym (§. 17), zaś jej Wydział wykonawczy (Zarząd) jest organem wykonawczym (§. 31).

§. 6. W skład Komisji Uzdrowiskowej wchodzą z głosem stanowczym:

1) przedstawiciel Starostwa,

2) naczelnik gminy Zaleszczyki miasto, Zaleszczyk starych, Dobrowlan i Pieczarnej,

3) lekarz powiatowy,

4) lekarz uzdrowiskowy,

5) jeden delegat lekarzy praktykujących na obszarze uzdrowiska,

6) dwóch delegatów właścicieli will i pensjonatów, obejmujących conajmniej 4 pokoje wynajmowanych gościom i uznanych przez Komisję Uzdrowiskową za nadające się do wynajęcia,

7) inżynier jako delegat okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych przy Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu,

8) delegat Wojewódzkiego Wydziału Zdrowia Publicznego,

6) delegat Tarnopolskiego Towarzystwa Krajoznawczego.

Nadto w obradach Komisji Uzdrowiskowej mają prawo brać udział z głosem doradczym stali lub do specjalnych spraw powołani przez Komisję Uzdrowiskową zwykłą większością głosów, rzeczoznawcy.

§. 7. Mandat członków Komisji, wymienionych w §. 6 p. 1, 3, 4, 7, trwa do póki osoby te pełnią funkcje, względnie zajmują stanowisko, uzasadnialące ich prawo zasiadania w Komisji.

Mandat członków, wymienionych w §. 6 p. 2 trwa do końca kadencji Rady gminnej, która ich delegowała.

Mandat członków, wymienionych w §. 6 punkt 6 trwa jeden rok.

§. 8. Członek Komisji Uzdrowiskowej traci swój mandat, skoro zajdzie lub stanie się wiadomą okoliczność, która by pierwotnie stała na przeszkodzie powołaniu do Komisji.

Jeżeli by przeciw członkowi Komisji wdrożono śledztwo z powodu czynu karygodnego, z powodu którego ukaranie pociąga za sobą utratę prawa wybieralności do reprezentacji gminnej, lub też gdy do jego majątku zgłoszono konkurs lub postępowanie ugodowe — natenczas zostaje on zawieszony w swoich czynnościach do póki trwa postępowanie karne, konkursowe lub ugodowe.

§. 9. Przedstawiciela lekarzy wybierają lekarze ordynujący w Uzdrowisku corocznie w lipcu na zebraniu zwołanem przez Wydział Wykonawczy Komisji Uzdrowiskowej.

§. 10. Wybór delegatów właścicieli will i pensjonatów zarządza i przeprowadza corocznie w terminie

do 1 lipca Wydział wykonawczy Komisji Uzdrowiskowej.

§. 11. Prawo wybierania służy właścicielom will i pensjonatów, zawierających przynajmniej 4 pokoje do wynajęcia, którzy w danym roku budżetowym wnieśli opłatę na rzecz funduszu kuracyjnego z tytułu wynajmowania mieszkań osobom przyjezdnym.

§. 12. Dzień wyboru oraz miejsce i czas głosowania winny być wyznaczone conajmniej na jeden miesiąc przed wygaśnięciem mandatów delegatów właścicieli will i pensjonatów i mają być podane do powszechnej wiadomości na obszarze Uzdrowiska w sposób, używany dla ogłoszeń gminnych przynajmniej na 4 tygodnie przed terminem wyborów.

§. 13. Spis uprawnionych do wyboru sporządzony przez Wydział wykonawczy w porządku alfabetecznym winien być wyłożony równocześnie z ogłoszeniem wyborów w lokalu urzędowym Komisji Uzdrowiskowej do przeglądu.

Wyłożenie spisu ma być podane do wiadomości powszechnej w sposób określony w paragrafie 12.

W przeciągu pierwszych 8 dni wyłożenia spisu można wnosić zarzuty przeciw wpisaniu lub pominięciu.

Zarzuty wniesione w terminie rozstrzyga Komisja Uzdrowiskowa, zarządzając odpowiednie sprostowania spisów wyborców. Decyzja Komisji Uzdrowiskowej winna być podana do wiadomości interesowanych w przeciągu dni 3 po upływie terminu, wyznaczonego do wnoszenia zarzutów. Przeciwko decyzjom Komisji Uzdrowiskowej służy prawo odwołania po myśli art. 36 ustawy o uzdrowiskach,

§. 14. Uprawnieni do głosowania głosują osobiście. Wyjątki od tej zasady są następujące:

1) za osoby niewłasnowolne głosują ich prawni zastępcy,

2) za korporacje, stowarzyszenia, spółki i osoby prawne głosują prawni lub statutowo oznaczeni zastępcy,

3) za współwłaścicieli will i pensjonatów głosuje jeden przez nich do głosowania upełnomocniony.

§. 15. Każdemu wyborcy wolno głosować ustnie lub pisemnie.

§. 16. Po ukończeniu aktu wyborczego, który może być zamknięty przed upływem oznaczonego terminu tylko w razie oddania głosów przez wszystkich uprawnionych, Komitet Wykonawczy oblicza głosy ogłasza wynik głosowania.

Członkami Komisji Uzdrowiskowej wybrani są ci dwaj pierwsi, którzy otrzymali największą liczbę głosów — otrzymujący kolejno największą liczbę głosów są wybrani zastępcami.

W razie równości rozstrzyga los.

IV.

Zakres działania Komisji Uzdrowiskowej.

§. 17. Do zakresu działania Komisji Uzdrowiskowej należy:

1) zarządzanie funduszem kuracyjnym, czuwanie nad całością majątku, powstałego z funduszu kuracyjnego oraz z zapomóg, otrzymanych od gmin lub Rządu.

2) ustalanie wysokości taks, z których powstaje fundusz kuracyjny (patrz §. 44 statutu tymczasowego). Taksy te i opłaty zatwierdza Wojewoda przy współudziale Wydziału Wojewódzkiego z głosem stanowczym oraz w porozumieniu z Prezesem Izby Skarbowej (art. 1 ustęp 14, rozp. Prez. Rz. P. z dnia 22 marca 1928 Dz. U. Rz. P. № 36 poz. 331).

3) zakładanie szpitali i zakładów humanitarnych, względnie przyjmowanie ich pod swój Zarząd zgodnie z wolą ofiarodawcy, zakładanie i prowadzenie instytucji badawczych (stacji meteorologicznych), geologicznych i t. p. oraz specjalnych urządzeń sanitarnych domów izolacyjnych, urządzeń kanalizacyjnych, względnie asanizacyjnych, wodociągowych i t. d.

4) wydawanie — w granicach przysługujących Komisji uprawnień — obowiązujących postanowień, przepisów i zarządzeń sanitarnych w celu utrzymania w obrębie okręgu ochrony sanitarnej należntej czystości, porządku i utrzymania warunków zdrowotnych na koniecznym poziomie, specjalnie zaś w kierunku zabezpieczenia przed chorobami zakaźnemi.

5) opracowywanie projektów, mających na celu podniesienie uzdrowiska pod względem sanitarnym-rozbudowy oraz udostępnienia ich najuboższym warstwom ludności.

6) uchwalanie rocznego budżetu dochodów i wydatków Komisji i zatwierdzanie rocznych sprawozdań, oraz przedkładanie ich Wojewodzie.

7) wydanie opinji, od której uzależnione jest udzielanie zezwoleń przez właściwe Władze państwowe i samorządowe na prowadzenie robót budowlanych, otwieranie przedsiębiorstw, zakładów i t. p.

8) regulowanie spraw mieszkaniowych dla osób, przybywających na kurację oraz warunków życia w Uzdrowisku przez ukrócenie nadużyć wreszcie ustanawianie cenników w odnośnych dziedzinach.

9) sporządzanie planów rozbudowy i wydanie przepisów budowlanych w myśl art. 10 i 20 ustawy o Uzdrowiskach.

10) wykonywanie wszelkich zarządzeń Władz administracyjnych i sanitarnych za pośrednictwem bądź Wydziału wykonawczego bądź też specjalnych delegatów członków Komisji oraz wydawanie opinji na żądanie Władz.

11) staranie się o należyte utrzymanie i rozwój środków komunikacyjnych.

12) przyjmowanie do służby urzędników i sług, zwalnianie ich, wdrażanie dochodzeń dyscyplinarnych, ustanawianie płac i t. d.

13) wybór Wydziału wykonawczego,

14) wybór delegatów do Komisji specjalnej powołanej w myśl art. 40 ustawy o Uzdrowiskach.

15) wydawanie przepisów, zmierzających do utrzymania krajobrazu i do ochrony rzadkich gatunków zwierząt, roślin oraz innych godnych zachowania pomników przyrody jakoteż przepisów, mających na celu upiększenie całego terenu.

16) zatwierdzanie opłat pobierać się mających za używanie prywatnych urządzeń przez ich właścicieli zgodnie i po myśli art. 40 ustawy o Uzdrowiskach z 23 marca 1922 i art. 1 punkt 20 rozp. Prez. Rz. P. z dnia 22 marca 1928 Dz. U. Rz. P. № 36 poz. 331.

§. 18. Komisja Uzdrowiskowa uchwala plan zabudowania Uzdrowiska przy uwzględnieniu przepisów drogowych oraz przepisów, obowiązujących w przedmiocie przymusu korzystania z urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych.

Odnośne uchwały Komisji wymagają zatwierdzenia Władz, wymienionych w art. 10 i 20 ustawy o Uzdrowiskach.

§. 19. Komisji Uzdrowiskowej w okresie sezonów kuracyjnych przysługuje prawo korzystania z pomocy Policji Państwowej w granicach uprawnień przyznanych gminom miejskim.

§. 20. Komisja Uzdrowiskowa ustanawia cenniki dla wynajmu mieszkań, na artykuły pierwszej potrzeby i środki żywności, przedsiębiorstwa przewozu osób i rzeczy.

Cenniki te winne być podane do wiadomości publicznej na obszarze Uzdrowiska.

V.

Porządek postępowania Komisji Uzdrowiskowej.

§. 21. Komisja Uzdrowiskowa zbiera się na posiedzenie w miarę potrzeby. conajmniej jednak raz na kwartał. Posiedzenia Komisji odbywają się w lokalu urzędowym komisji lub też w innym wyznaczonym uchwałą Komisji.

§. 22. Posiedzenie zwołuje przewodniczący a w razie jego nieobecności zastępca podając termin oraz porządek dzienny conajmniej na 48 godzin przed wyznaczonym terminem posiedzenia.

Każde posiedzenie, które nie jest tym sposobem zwołane jest nieprawne, a powzięte na nim uchwały nie ważne. Ponadto przewodniczący obowiązany jest zwołać posiedzenie na żądanie połowy członków Komisji z głosem stanowczym lub na żądanie Starosty.

§. 23. Przewodniczącego Komisji Uzdrowiskowej i jego zastępcę wybiera Komisja Uzdrowiskowa każdego roku na pierwszem posiedzeuiu z pośród swych członków na jeden rok. Wybór przewodniczącego i jego zastępcy podlega zatwierdzeniu Wojewody Tarnopolskiego.

§. 24. Komisja Uzdrowiskowa nie może powziąć uchwały ważnej, jeżeli nie ma obecnych połowy członków Komisji z głosem stanowczym.

Jeżeli na posiedzeniu nie zbierze się liczba członków potrzebna do powzięcia ważnej uchwały, winien przewodniczący najdalej do dni 8 zwołać powtórne posiedzenie Komisji z tym samym porządkiem dziennym, którego uchwały są ważne bez względu na liczbę obecnych członków.

§. 25. Członek Komisji nie może brać udziału w posiedzeniu, jeżeli przedmiot obrad lub uchwały dotyczy jego urzędowania w Komisji względnie interesów jego własnych lub spokrewnionych z nim osób.

§. 26. Na posiedzeniach Komisji przewodniczy przewodniczący a w razie jego nieobecności zastępca przewodniczącego. Każde posiedzenie odbyte z pominięciem tego przepisu jest nieważne.

Przewodniczący względnie jego zastępca zagaja i zamyka posiedzenie. przedstawia program obrad, kieruje sprawami i przestrzega porządku. Uchwały zapadają większością głosów obecnych członków, w razie równości rozstrzyga przewodniczący.

Głosowanie odbywa się jawnie, Komisja może jednak uchwalić głosowanie tajne.

§. 27. Posiedzenia których przedmiotem obrad jest budżet i sprawozdanie kasowe odbywają się zawsze publicznie.

§. 28. Z każdego posiedzenia Komisji Uzdrowiskowej spisany będzie szczegółowy protokół, który podpisuje przewodniczący oraz dwóch członków obecnych na posiedzeniu.

Oprócz protokołu ma być prowadzona księga uchwał Komisji.

§. 29. Jeżeli przewodniczący Komisji sądzi, że uchwała Komisji narusza ustawy lub zakres działania Komisji winien po wysłuchaniu Wydziału wykonawczego wstrzymać wykonanie takiej uchwały i sprawę przedstawić Wojewodzie do decyzji. O wstrzymaniu wykonania uchwały Komisji winien przewodniczący zawiadamić Komisję na najbliższem posiedzeniu.

VI.

Skład Wydziału Wykonawczego.

§. 30. Wydział Wykonawczy Komisji Uzdrowiskowej składa się z przewodniczącego Komisji Uzdrowiskowej, zastępcy przewodniczącego, sekretarza i skarbnika.

W posiedzeniach Wydziału Wykonawczego mają prawo brać udział przedstawiciel Starostwa i lekarz uzdrowiskowy

Sekretarza i skarbnika wybiera Komisja Uzdrowiskowa z pośród swoich członków na trzy lata.

VII.

Zakres działania i porządek postępowania wydziału wykonawczego.

§. 31. Wydział Wykonawczy jest w sprawach uzdrowiska organem zarządzającym i wykonawczym. Do zakresu działania Wydziału Wykonawczego należy:

1) wykonywanie wszystkich prawomocnych uchwał Komisji Uzdrowiskowej,

2) pobieranie taks i opłat, z których powstaje fundusz kuracyjny,

3) decydowanie w sprawach uwalniania pojedynczych osób od taks i opłat,

4) zarządzanie zakładami szpitalnymi, sanitarnymi oraz instytucjami humanitarnemi, utworzonemi przez Komisję lub oddanemi Komisji w zawiadywanie, oraz współdziałanie z Władzami państwowemi w nadzorze nad takiemi instytucjami, działającemi z inicjatywy prywatnej,

5) nadzór nad wykonywaniem przepisów i postanowień, ogłoszonych przez komisję, a posiadających moc obowiązującą,

6) prowadzenie dokładnego inwentarza całego majątku zarówno tego, który jest własnością funduszu kuracyjnego, jakoteż i tego, który bądź przez Skarb Państwa, bądź przez gminę, bądź przez kogo innego oddany zostanie w zarząd Komisji,

7) opracowywanie projektów preliminarza budżetowego w celu przedstawienia go do zatwierdzenia oraz sprawozdań rocznych,

8) prowadzenie listy gości, statystyki osób przebywających w czasie sezonu w uzdrowisku oraz księgi życzeń i zażaleń,

9) współdziałanie z Władzami państwowemi i samorządowemi,

10) prowadzenie przedsiębiorstw, mających na celu kulturalne rozrywki gości kuracyjnych oraz wydawanie na nie zezwoleń przedsiębiorcom prywatnym dla przedstawienia Władzom policyjnym do ostatecznej decyzji oraz reklamowanie uzdrowiska.

Przy wykonywaniu swych czynności Wydział Wykonawczy ma prawo korzystania z pomocy organów administracyjnych, państwowych i komunalnych, które obowiązane są niezwłocznie pomocy udzielić, specjalnie dotyczy to przymusowego ściągania taks, opłat oraz doniesień z powodu przekroczeń obowiązujących postanowień Komisji.

§. 32. O wyborze Wydziału wykonawczego zawiadamia przewodniczący Komisji Uzdrowiskowej Wojewodę.

§. 33. Przewodniczący reprezentuje komisję i Wydział Wykonawczy na zewnątrz. Pisma Wydziału Wykonawczego i Komisji Uzdrowiskowej podpisuje przewodniczący i sekretarz. Dokumenty mocą których fundusz kuracyjny przyjmuje zobowiązanie wobec osób trzecich muszą być podpisane ponadto przez skarbnika. Dokumenty dotyczące interesu do zawarcia którego potrzebne jest przyzwolenie Komisji lub zatwierdzenie Władzy wyższej muszą być ponadto podpisane przez 2 członków Komisji niewchodzących w skład Wydziału.

§. 34. Do zakresu działania przewodniczącego należy:

1) zwoływanie i przewodniczenie na posiedzeniach Komisji Uzdrowiskowej i Wydziału Wykonawczego,

2) czuwanie nad legalnością uchwał Komisji i Wydziału Wykonawczego,

3) czuwanie nad wykonaniem uchwał Komisji Uzdrowiskowej przez Wydział wykonawczy,

4) kierowanie biurem Wydziału wykonawczego i nadzór nad funkcjonarjuszami Komisji Uzdrowiskowej.

§. 35. Zastępca przewodniczącego pomaga przewodniczącemu w wykonywaniu jego obowiązków stosownie do jego wskazówek.

W razie przeszkody w pełnieniu obowiązków przez przewodniczącego wchodzi w jego prawa i obowiązki zastępca przewodniczącego.

§. 36. Sekretarz prowadzi protokoły posiedzeń Komisji i Wydziału wykonawczego, księgę uchwał Komisji i nadzoruje bezpośrednio czynności kancelaryjne biura Wydziału wykonawczego.

§. 37. Skarbnik nadzoruje kasę i rachunkowość Komisji Uzdrowiskowej. Obowiązkiem jego jest przeprowadzić kontrolę kasy conajmniej raz na miesiąc i zdać sprawę Wydziałowi wykonawczemu.

Skarbnik podpisuje wszelkie dokumenty, mocą których fundusz kuracyjny przyjmuje zobowiązania wobec osób trzecich.

§. 38. Wydział wykonawczy przeprowadza dochodzenia dyscyplinarne przeciw funkcjonarjuszom Komisji Uzdrowiskowej i orzeka o karach dyscyplinarnych. Wydział wykonawczy może funkcjonarjusza zawiesić w pełnieniu obowiązków i w płacy, wydalić może tylko Komisja Uzdrowiskowa.

§. 39. Każdy członek Wydziału wykonawczego odpowiedzialny jest wobec Komisji Uzdrowiskowej za zaniedbywanie lub nienależyte wykonywanie swoich obowiązków.

Pretensje Komisji względnie funduszu kuracyjnego o wynagrodzenie szkód z odpowiedzialności członków Wydziału wykonawczego mają być dochodzone na zwyczajnej drodze prawa.

§. 40. Wydział wykonawczy obraduje kolegjalnie. Przewodniczący zwołuje Wydział w miarę potrzeby, w czasie sezonu co 10 dni. Do ważności uchwał potrzebna obecność trzech członków w tem przewodniczącego lub jego zastępcy.

§. 41. Jeżeli przewodniczący nie zgadza się z uchwałą Wydziału wykonawczego może wykonanie takiej uchwały wstrzymać i odwołać się do Komisji Uzdrowiskowej.

§. 42. Przeciw zarządzeniom i orzeczeniom Komisji Uzdrowiskowej i Wydziału wykonawczego służy osobom, dotkniętym tem zarządzeniem lub orzeczeniem prawo odwołania w ciągu dni 30 od dnia doręczenia do Wojewody przez Wydział wykonawczy.

Odwołanie niema skutku wstrzymującego, jednakże w wypadkach większej wagi, gdy przywrócenie do pierwotnego stanu było by niemożliwe lub też strona

interesowana podnieść by mogła niepowetowaną szkodę, może Wojewoda zarządzić wstrzymanie wykonania uchwały Komisji Uzdrowiskowej aż do wydania prawomocnego rozstrzygnięcia.

VIII.

Lekarz Uzdrowiskowy.

§. 43. Lekarza Uzdrowiskowego mianuje Komisja Uzdrowiskowa na zasadzie umowy pisemnej, określającej wzajemne prawa i obowiązki.

Przyjęcie lekarza uzdrowiskowego przez Komisję wymaga zatwierdzenia Ministra Spraw Wewnętrznych. Zwolnienie lekarza uzdrowiskowego przez Komisję uzdrowiskową, o ile tenże sam tego nie żądał nastąpić może jedynie za zgodą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Szczegółowe obowiązki lekarza uzdrowiskowego i jego kwalifikacje określi osobna instrukcja Ministerstwa Spraw Wewoętrznych.

IX.

Fundusz kuracyjny.

§. 44. Celem umożliwienia wykonania zadań Komisji Uzdrowiskowej tworzy się fundusz kuracyjny, który powstaje:

a) z taks kuracyjnych i innych opłat ustalonych przez Komisję Uzdrowiskową,

b) z opłat, pobieranych od wszelkiego rodzaju przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych działających na terenie uzdrowiska,

c) z opłat od widowisk, zabaw, koncertów i t. p. przedsiębiorstw,

d) z opłat od osób wynajmujących mieszkania przyjezdnym,

e) z opłat za używanie urządzeń utrzymywanych z funduszu kuracyjnego,

f) z grzywien,

g) z dobrowolnych ofiar i zapisów,

h) z zasiłków ze Skarbu Państwa i ciał samorządowych,

i) z dochodów od majątków i kapitałów należących do funduszu kuracyjnego.

Fundusz kuracyjny jest osobą prawną i posiada wszelkie uprawnienia przysługujące osobom prawnym w myśl ogólnych przepisów.

§. 45. Fundusz kuracyjny może być użyty tylko na cele uzdrowiskowe, a w szczególności na:

1) sprawy sanitarne uzdrowiska,

2) upiększenie uzdrowiska,

3) zakładanie i utrzymanie urządzeń, służących do uprzyjemnienia i udogodnienia pobytu gościom w uzdrowisku,

4) zapewnienie bezpieczeństwa w szczególności przez subwencjonowanie straży pożarnej, pogotowia ratunkowego i t. p.

5) zakładanie i utrzymanie ogrodów, parków, dróg, ścieżek i t. p.

6) oświetlenie i skrapianie ulic,

7) utrzymanie biura Komisji Uzdrowiskowej, płace urzędników i sług, odszkodowanie członków Komisji,

8) utrzymywanie muzyki uzdrowiskowej,

9) wydawnictwo listy gości, projektów rozbudowy Uzdrowiska oraz reklama,

10) pokrywanie kosztów wynikających z wykonywania zakresu działania Komisji Uzdrowiskowej i Wydziału Wykonawczego.

Wszystkie powyższe pozycje winne być w miarę możności uwzględniane w każdorazowym budżecie.

§. 46. Okres budżetowy Komisji Uzdrowiskowej obejmuje rok od 1 kwietnia do 31 marca.

Komisja Uzdrowiskowa winna uchwalić preliminarz dochodów i wydatków na następny rok budżetowy w lutym każdego roku.

Preliminarz uchwalony przez Komisję winien być przedłożony najpóźniej do 1 marca Wojewodzie do zatwierdzenia.

W zatwierdzonym budżecie Komisja Uzdrowiskowa nie może czynić żadnych zmian i jest nim związana w swej gospodarce.

Jeżeli by w ciągu roku okazała się potrzeba jakichkolwiek zmian w budżecie a w szczególności uczynienia nieprzewidzianych wydatków lub też ponad przewidziany kredyt, może się to stać na zasadzie uchwały Komisji zatwierdzonej przez Wojewodę.

Z początkiem kwietnia każdego roku Komisja sprawdza i zatwierdza sprawozdania rachunkowe, przedkłada je z odnośną uchwałą najpóźniej do dnia 1 lipca Wojewodzie i podaje je równocześnie do publicznej wiadomości.

X.

Opłaty uzdrowiskowe.

§. 47. Każdy gość przebywający w Uzdrowisku dłużej ponad 14 dni tudzież choć poza Uzdrowiskiem zamieszkały, lecz korzystający z jego urządzeń obowiązany jest do uiszczenia taksy w wysokości przez Komisję ustalonej. Od taksy są wolni:

1) lekarze, ich żony i będące na utrzymaniu ich dzieci oraz wdowy po lekarzach,

2) urzędnicy przebywający w Uzdrowisku w sprawach służbowych,

3) zaj ci w przedsiębiorstwach miejscowych pracownicy za wynagrodzeniem dziennem, pomocnicy handlowi i przemysłowi oraz służba domowa.

4) inwalidzi wojenni, ich żony i dzieci, o ile wykażą się świadectwem, że nie posiadają majątku,

5) dzieci do lat 6-ciu,

6) osoby, które uzyskały zwolnienie na mocy uchwały Wydziału Wykonawczego.

Zaległe taksy ściągane będą drogą egzekucji tak samo jak należytości podatkowe.

§. 48. Każdy gość opłacający taksą uzdrowiskową jak również od niej uwolniony otrzymuje legitymację, uprawniającą do korzystania z urządzeń i winien je każdocześnie okazać na żądanie organów Ko-

misji Uzdrowiskowej, Policji Państwowej i Korpusu Ochrony Pogranicza.

Gościom nie posiadającym legitymacji można zabronić korzystania z urządzeń uzdrowiskowych.

§. 49. Opłaty od widowisk, zabaw i t. p. obciążają przedsiębiorstwa, działające względnie urządzane na terenie Uzdrowiska.

Uchwała Komisji Uzdrowiskowej ustanawiająca powyższe opłaty może upoważnić Wydział Wykonawczy do udzielania w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie zniżenia lub całkowitego zwolnienia od ustanowionej opłaty.

Opłaty od przedsiębiorstw mają być pobierane za każde przedsiębiorstwo, chociażby jedna osoba posiadała kilka przedsiębiorstw.

§. 50. Jeżeli z urządzeń założonych lub utrzymywanych kosztem funduszu kuracyjnego korzystają stali mieszkańcy gmin, wchodzących w obręb uzdrowiska, winny te gminy wnosić odpowiednie opłaty na rzecz funduszu kuracyjnego. Wysokość tych opłat ustala Komisja specjalna, złożona z dwóch delegatów Komisji Uzdrowiskowej i dwóch delegatów z gminy pod przewodnictwem Naczelnika Władzy administracji ogólnej pierwszej instancji. Orzeczenia Komisji tej zapadają większością głosów — w razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

Przeciw orzeczeniu Komisji specjalnej służy stronom prawo odwołania w przeciągu dni 30 do Wojewody.

§. 51. Wysokość taks i opłat ustala Komisja Uzdrowiskowa łącznie z preliminarzem dochodów i wydatków.

Wysokość taks i opłat winna być dostosowana do wysokości wydatków funduszu kuracyjnego, nie pokrytych innymi jego dochodami — należy przytem mieć na uwadze istotne potrzeby uzdrowiska oraz udostępnienie go najszerszym warstwom ludności.

§. 52. Członkowie Komisji Uzdrowiskowej mogą na zasadzie uchwały Komisji w granicach zatwierdzonego budżetu pobierać wynagrodzenie pieniężne za swe czynności w charakterze członków Komisji ewentualnie może im być przyznany zwrot wydatków, połączonych z pełnieniem obowiązków w Komisji.

XI.

Przepisy meldunkowe.

§. 53. Każdy właściciel domu położonego na obszarze Uzdrowiska obowiązany jest zaraz po przyjęciu gościa podać mu blankiet karty meldunkowej i dopilnować należytego jej wypełnienia. W razie zachodzących wątpliwości co do tożsamości gościa obowiązany jest właściciel domu zażądać legitymacji osobistej, a w wypadkach odmowy okazania legitymacji lub podejrzenia o sprzecznem z policyjnymi przepisami prowadzeniu się gościa wiuien jest właściciel domu bezzwłocznie zgłosić swoje spostrzeżenia lub wątpliwości w biurze Komisji Uzdrowiskowej. Karte meldunkową obowiązany jest właściciel złożyć w Komisji Uzdrowiskowej najdalej do 24 godzin po przybyciu gościa do Uzdrowiska. Wymeldowanie gościa winno nastąpić najpóźniej w ciągu 48 godzin po wyjeździe względnie wyprowadzeniu się gościa.

W razie zaniedbania tego obowiązku będą wynajmujący pociągnięci do odpowiedzialności po myśli przepisów meldunkowych oraz winni są zapłacić nie pobrane z ich winy taksy tak samo jak zwykłe należytości podatkowe.

XII.

Nadzór Podatkowy.

§. 54. Ministrowi Spraw Wewnętrznych służy ogólny nadzór nad działalnością Komisji Uzdrowiskowej.

W imieniu Ministra Spraw Wewnętrznych nadzór ten wykonuje Wojewoda Tarnopolski.

Delegowowanym urzędnikom Urzędu Wojewódzkiego winna Komisja Uzdrowiskowa przedstawić wszystkie księgi i zapiski, udzielić żądanych wyjaśnień oraz umożliwić wstęp do wszystkich zakładów, przedsiębiorstw i urządzeń prowadzonych przez Komisję.

Władze nadzorcze czuwają nad użyciem funduszu kuracyjnego przez Komisję, w razie użycia go na inne cele, niż wymienione w statucie, Władzom tym służy prawo zarządzenia zwrotu niewłaściwie wydanych kwot. Przeciw orzeczeniom względnie zarządzeniom Wojewody służy Komisji Uzdrowiskowej odwołanie do Ministra Spraw Wewnętrznych w terminie 30 dniowym.

§. 55. Jeżeli Komisja Uzdrowiskowa nie wypełnia dokładnie swych zadań lub też przekracza zakres swego działania może Wojewoda rozwiązać Komisję Uzdrowiskową i zarządza powołanie nowej Komisji najdalej w terminie 6-ciu miesięcy.

Jednocześnie może Wojewoda poruczyć Zarząd Uzdrowiska do czasu ukonstytuowania nowej Komisji Uzdrowiskowej Komisarzowi Rządowemu. Komisarzowi Rzadowemu służą kompetencje Komisji Uzdrowiskowej i Wydziału Wykonawczego.

§. 56. Gdyby z jakichkolwiek przyczyn Uzdrowisko Zaleszczyki przestało istnieć przeprowadza Wojewoda likwidację majątku z uwzględnieniem praw i zobowiązań zainteresowanych gmin wchodzących w skład obszaru ochrony sanitarnej Uzdrowiska.

§. 57. Statut niniejszy wchodzi w życie z chwilą ogłoszenia go w Tarnopolskim Dzienniku Wojewódzkim.

Na podstawie art. 1 ust. 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22/III. 1928 r. (Dz. Ust. № 36, poz. 331) zatwierdzam przy współudziale Wydziału Wojewódzkiego powyższy, Tymczasowy Statut Uzdrowiska Zaleszczyki.

Tarnopol, dnia 9 kwietnia 1929.

Wojewoda: **Moszyński.**

179

STATUT

o opłatach administracyjnych Powiatowego Związku Komunalnego w Zbarażu.

Na podstawie art. 27 ustawy z 11 sierpnia 1923 Dz. U. Rz. P. Nr. 94, poz. 747 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych wprowadza się na zasadzie Rady przybocznej Komisarza rządowego z dnia 9 listopada 1928 samorządowe opłaty administracyjne według następujących zasad:

§ 1. Podania i rekursy osób fizycznych wnoszone do Wydziału powiatowego w sprawach należących do własnego zakresu działania, podlegają opłacie samorządowej.

§ 2. Opłacie wymienionej w § 1 podlegają także rekursy wnoszone od orzeczeń Wydziału powiatowego jako I instancji w sprawach własnego zakresu działania n. p. rekursy od wymiaru specjalnych opłat drogowych.

§ 3. Podania wolne od opłaty:

1. zawierające wnioski o sprostowania w decyzjach błędów pisarskich, rachunkowych, oraz innych oczywistych omyłek,

2. władz i urzędów publicznych oraz władz kościelnych w sprawach samorządowych, niemniej podania o zapomogę i datki, wnoszone przez stowarzyszenia humanitarne, oświatowe i instytucje tudzież Komitety społeczne i dobroczynne, wreszcie podania osób fizyczoych zaopatrzone w świadectwa ubóstwa.

§ 4. Tytułem opłaty od podania należy uiścić zasadniczo:

1) w każdym przypadku 1 zł.,

2) od każdego załącznika podania 20 gr.

Podania ponowne, przy którem jedynie zostają złożone załączniki potrzebne do załatwienia pierwszego podania, nie podlegają opłacie; od załączników opłaca się jednak po 20 gr.

§ 5. Podania wniesione do urzędu przez jedną osobę, choćby dotyczyło dwu lub więcej przedmiotów podlega jednokrotnej opłacie.

Podania wniesione przez dwie lub więcej osób albo przez ustawowego zastępcy lub pełnomocnika dwu lub więcej osób podlega opłacie jednokrotnej wtedy tylko, gdy pochodzi od współwłaścicieli i dotyczy ich majątku wspólnego, lub jeżeli wyrażone w podaniu żądania opiera się na tych samych tytułach prawnych.

W braku powyższych warunków opłatę należy uiścić tyle razy, ile osób wymieniono w podaniu w charakterze petentów.

§ 6. Opłatę uiszcza się gotówką w kasie Wydziału powiatowego a odnośne pokwitowanie ma być dołączone do podania.

Przy wniesieniu podania drogą telegraficżną przesyła się opłatę czekiem P. K. O. lub przekazem pocztowym tego samego dnia.

§ 7. Podaniu podlegającemu opłacie jeżeli jej wcale nie uiszczono niedostatecznie, urząd nadaje bieg właściwy dopiero po uiszczeniu należnej opłaty. Urząd wzywa petenta względnie jednego z petentów do uiszczenia kwoty, której brakuje. Przeciw temu wezwaniu nie ma środka odwoławczego.

Urząd ma jednak załatwić podanie mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty:

a) jeżeli za niezwłocznem załatwieniem przemawiają względy publiczne, lub wzgląd na poważny termin prekluzycyjny;

b) jeżeli wniesienie podania stanowi czynność, dla której jest ustanowiony termin prekluzycyjny;

c) jeżeli w ustawach zakreślony jest termin załatwienia sprawy.

W przypadkach powyższych wzywa urząd petenta względnie jednego z nich, by w ciągu 14 dni od dnia doręczenia wezwania uiścił opłatę stemplową wraz z kosztami doręczenia; w razie bezskutecznego upływu tego terminu urząd zarządza przymusowe ściągnięcie należnej kwoty wraz z kosztami egzekucyjnemi na zasadzie postanowień zawartych w ustawie z 31 lipca 1924 r. D. U. R. P. Nr. 75 poz. 721 zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 17 maja 1927 D. U. R. P. Nr. 75 poz. 401.

§ 8. Statut niniejszy wchodzi w życie od dnia uchwalenia po ogłoszeniu w Tarnopolskim Dzienniku Wojewódzkim.

Komisarz rządowy: **Dr. Kaczkowski**
Starosta powiatowy.

180

Statut

o opłatach administracyjnych Samorządu powiatowego w Kopyczyńcach.

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych wprowadza się na zasadzie uchwały Rady przybocznej Komisarza rządowego z dnia 16 lutego 1929 samorządowe opłaty administracyjne według następujących zasad:

§ 1. Podania i rekursy osób fizycznych wnoszono do Wydziału powiatowego w sprawach należących do własnego zakresu działania, podlegają opłacie samorządowej.

§ 2. Opłacie wymienionej w § 1. podlegają także rekursy wnoszone od orzeczeń Wydziału powiatowego jako I. instancji w sprawach własnego zakresu działania n. p. rekursy od wymiaru specjalnych opłat drogowych.

§ 3. Podania wolne od opłaty:

1) zawierające wnioski o sprostowanie w decyzjach błędów pisarskich, rachunkowych, oraz innych oczywistych omyłek,

2) władz i urzędów publicznych oraz władz kościelnych w sprawach samorządowych, niemniej podania o zapomogi i datki, wznoszone przez stowarzyszenia humanitarne, oświatowe i instytucje tudzież Komitety społeczne i dobroczynne, wreszcie podania osób fizycznych zaopatrzone w świadectwa ubóstwa.

§ 4. Tytułem opłaty należy uiścić:

a) od wszelkich podań 3 zł.

b) od podań (rekursów) o zmianę decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej, jeśli suma sporna nie przekracza 50 zł. . . 30 gr.,

c) od podań (rekursów) o zmianę decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej, jeśli suma sporna przekracza 50 zł. a nie przekracza 100 zł. 50 gr.,

d) od podań (rekursów), jeśli suma sporna przekracza 100 zł. . . . . . 2 zł.

e) od załączników do podań wymienionych pod a) . . . 50 gr.

f) od załączników do podań wymienionych pod b) do d) . . . 15 gr.

g) od pokwitowań z przyjęcia podania 20 gr.

Podania ponowne przy których jedynie zostają złożone załączniki potrzebne do załatwienia pierwszego podania, nie podlegają opłacie; od załączników opłaca się jednak po 15 wzgl. 50 gr.

§ 5. Podania wniesione do urzędu przez jedną osobę, choćby dotyczyło dwu lub więcej przedmiotów podlega jednokrotnej opłacie.

Podanie wniesione przez dwie lub więcej osób albo przez ustawowego zastępcę lub pełnomocnika dwu lub więcej osób podlega opłacie jednokrotnej wtedy tylko, gdy pochodzi od współwłaścicieli i dotyczy ich majątku wspólnego lub jeżeli wyrażone w podaniu żądanie opiera się na tych samych tytułach prawnych. W braku powyższych warunków opłatę należy uiścić tyle razy ile osób wymieniono w podaniu w charakterze petentów.

§ 6. Opłatę uiszcza się gotówką w kasie Wydziału powiatowego a odnośne pokwitowanie ma być dołączone do podania.

Przy wniesieniu podania drogą telegraficzną przesyła się opłatę czekiem P. K. O. lub przekazem pocztowym tego samego dnia.

§ 7. Podaniu podlegającemu opłacie jeżeli jej wcale nie uiszczono lub uiszczono niedostatecznie, urząd nadaje bieg właściwy dopiero po uiszczeniu należnej opłaty. Urząd wzywa petenta względnie jednego z petentów do uiszczenia kwoty, której brakuje. Przeciw temu wezwaniu niema środka odwoławczego.

Urząd ma jednak załatwić podanie mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty:

a) jeżeli za niezwłocznem załatwieniem przemawiają względy publiczne lub wzgląd na poważny termin prekluzycyjny;

b) jeżeli wniesienie podania stanowi czynnosć, dla której jest ustanowiony termin preluzycyjny;

c) jeżeli w ustawach zakreślony jest termin załatwienia sprawy.

W przypadkach powyższych wzywa urząd petenta względnie jednego z nich, aby w ciągu 14 dni od dnia doręczenia wezwania uiścił opłatę stemplową wraz z kosztami doręczenia; w sprawie bezskutecznego upływu tego terminu urząd zarządza przymusowe ściągnięcie należnej kwoty wraz z kosztami egzekucyjnemi na zasadzie postanowień zawartych w ustawie z 31 lipca 1924 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 75 poz. 721 zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 17 maja 1927, Dz. U. Rz. P. Nr. 46 poz. 401.

§ 8. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r. po ogłoszeniu w Tarnopolskim Dzienniku Wojewódzkim.

Komisarz Rządowy dla rozwiązanej Rady powiatowej:

Starosta: **Władysław Janowski.**

181

Wydział Rady Powiat. w Podhajcach

podaje do publicznej wiadomości, że w roku gospodarczym 1929/30 zostaną pobrane na rzecz Powiatowego Zwiazku Komunalnego w Podhajcach na utrzymanie i rekonstrukcję dróg specjalne opłaty i dopłaty drogowe na zasadach następującego statutu:

Zgodnie z art. 19 i 23 Ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 6/1921 r.) Tymczasowy Zarząd Rady Powiatowej na posiedzeniu w dniu 21 stycznia 1929 r. jednogłośnie uchwala niniejszy statut w sprawie poboru opłat specjalnych i dopłat na utrzymanie dróg w następującem brzmieniu:

§ 1. Łączna suma przewidziana w budżecie na rok 1929/30, na utrzymanie i rekonstrukcję dróg w kwocie 312.485, pomniejszona — 1) o kwotę 10.000 zł., stanowiącą dotację ze Skarbu Państwa, 2) o kwotę 12.000 zł. osiągniętą z dodatkowych opłat i dopłat § 2. statutu podlega podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników w stosunku do przypadającego na każdego z nich:

1) 85% zasadniczego państwowego podatku gruntowego.

2) 15% państwowego podatku przemysłowego, uiszczonego przez nabycie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych,

3) 50% państwowego podatku od nieruchomości.

Uwaga: Podział przypadającej do rozdziału ogólnej sumy powyższej pomiędzy poszczególnych płatników przeprowadza się w ten sposób, że iloraz, otrzymany z podzielenia tejże ogólnej sumy przez sumę podatków państwowych, opłacanych w danym Związku Komunalnym z gruntów przemysłu i handlu oraz z nieruchomości (budynków) mnoży się przez sumę przypadających na poszczególnych płatników od gruntów, od nieruchomości (budynków) oraz przemysłu i handlu.

§ 2. Niezależnie od opłaty, przewidzianej w § 1 statutu, obowiązani są uiścić:

1) Zużywający nadmiernie drogi, jak np. kopalnie, fabryki i inne przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe (młyny, tartaki) dodatkową opłatę w łącznej sumie 12.000 zł.

Uwaga: Sumy te, o ile nie nastąpi ugoda w myśl art. 23 ustawy drogowej — podlega podziałowi

w sposób, przewidziany w art. 31 ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747) i § 19 rozp. z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 317).

§ 3. Rozkładu dokonywa Zarząd Związku Komunalnego, przyczem przysługują mu prawa, określone w art. 44 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr- 94 poz. 747).

§ 4. O wysokości przypadającej z rozkładu opłaty (§ 1.) i dopłaty (§ 2.) zostanie płatnik zawiadomiony wezwaniem płatniczem. Opłatę łącznie z dopłatą uiścić należy w dwóch równych ratach płatnych 1 kwietnia i 15 października 1929 r. (art. 6 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 III. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 335).

§ 5. Przeciwko wezwaniu płatniczemu wolno wnieść odwołanie w terminie i trybie, wskazanym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R, P. Nr. 94. poz. 747) co nie wstrzymuje obowiązku uiszczania opłaty.

Nieuiszczenie opłaty we właściwym terminie pociąga za sobą obowiązek zapłaty odsetek i kar za zwłokę, oraz kosztów egzekucyjnych, określnych ustawą z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 721) częściowo zmienionej Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46 poz. 401).

§ 6. Winni wykroczeń przeciwko postanowieniom niniejszego statutu podlegają karze porządkowej do wysokości 345,9 zł. o ile nie zachodzi jakie przestępstwo karalne według art. 62—66, ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R- P. Nr. 94 poz. 747).

§ 7. Opłatę specjalną i dopłaty drogowe, wymierzone na podstawie niniejszego statutu nie ulegają zaliczeniu ani na komunalne podatki od gruntów, budynków, przemysłu i handlu, ani na komunalne dodatki do państwowego podatku od gruntów, budynków, handlu i przemysłu.

§ 8. Przepisy wykonawcze wyda Zarząd Związku Komunalnego.

§ 9. Zarząd Związku Komunalnego obowiązany jest wyjednać u Władzy Nadzorczej zatwierdzenie niniejszego statutu, i po zatwierdzeniu wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929.

§ 10. Statut zatwierdzony winien być ogłoszony w Tarnopolskim Dzienniku Wojewódzkim oraz przez wywieszenie w lokalu Wydziału powiatowego i w lokalach urzędów gminnych tutejszego powiatu podany do publicznej wiadomości.

Powyższy statut został zatwierdzony reskryptem Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu z dnia 9 lutego 1929, za L. S. O. 1327.

Sekretarz Wydziału Pow.:
(—) R. Andruszkiewicz.

Przewodniczący Wydziału Pow.
Komisarz Rządowy
Starosta: Olszewski.

182

STATUT.

o opłałach od umów o przeniesienia własności nieruchomości.

§ 1. Na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923. (Dz. U. Rz. P. Nr. 94 poz. 747) wprowadza się na rzecz Powiatowego Związku Komunalnego w Zbarażu, opłatę komunalną od umów o przeniesienia własności nieruchomości.

§ 2. Opłacie tej podlegają umowy o odpłatne przeniesienia własności nieruchomości, położonych na obszarze gmin wiejskich Powiatowego Związku Komunalnego w Zbarażu, o ile umowy te nie podlegają podatkowi spadkowemu lub od darowizn.

§ 3. Opłata pobieraną będzie na rzecz Powiatowego Związku Komunalnego w Zbarażu w wysokości połowy opłaty państwowej zgodnie z postanowieniem p. 2-go art. 3-go Roz. Prez. Rz. P. z dnia 22 marca 1928 (Dz. U. Rz. P. Nr. 36 poz. 335).

Do uiszczenia tej opłaty obowiązany jest solidarnie zbywca i nabywca.

§ 4. Płatnicy opłaty komunalnej winni przedstawić Wydziałowi Powiatowemu w Zbarażu najdalej w ciągu dni 14 po sporządzeniu aktu i uiszczeniu opłaty państwowej wszystkie dane niezbędne dla wymiaru tej opłaty.

Wymiar i pobór opłaty komunalnej uskutecznia Wydział Powiatowy na podstawie danych podstawie danych dostarczonych przez płatnika, tudzież innych danych, otrzymanych w sposób przewidziany w art. 44 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 (Dz. U. Rz. P. Nr. 49 poz. 747).

§ 5. Wymierzoną przez Wydział Powiatowy w Zbarażu opłatę komunalną winien płatnik uiścić do dni 14 po doręczeniu nakazu płatniczego.

§ 6. Odwołanie w sprawach wymiaru opłaty wolno wnosić w termmie i w trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 (Dz. U. Rz. P. Nr. 94 poz. 747).

§ 7. Nie uiszczona w terminie opłata ściągniętą będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowienia ustawy z dnia 3 lipca 1924 (Dz. U. Rz. P. Nr. 73 poz. 721) zmienionej częściowo w Roz. Prez. z dnia 17 maja 1927 (Dz. U. Rz. P. Nr. 46 poz. 401).

§ 8. Wykroczenie przeciwko przepisom o wymiarze i poborze opłaty podlegają karze do wysokości 345,9 zł. w złocie o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923. (Dz. U. Rz. P. Nr. 94 poz. 747).

§ 9. Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Wydział Powiatowy.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu w Tarnopolskim Dzienniku Wojewódzkiem i ma za stosowanie do umów o przeniesieniu własności nieruchomości zdziałanych począwszy od 1 kwietnia 1929.

O pobierać się mającej opłacie ogłosi się w gminach specjalnem pisemnem ogłoszeniem.

Powiatowy Związek Komunalny w Zbarażu.

L. 1034/29. Zbaraż, dnia 26 marca 1929 r.

Wydział Powiatowy na posiedzeniu dnia 23 stycznia 1929 uchwalił powyższy statut, który został zatwierdzony przez Pana Wojewodę Tarnopolskiego przy współudziale Rady Wojewódzkiej reskryptem z dnia 9 lutego 1929 L. SO. 2888/28.

W Zbarażu, dnia 26 marca 1929.

Z Wydziału Powiatowego

Komisarz rządowy: **Dr. Kaczkowski.**

183

Najwyższy Trybunał Administracyjny.

L. Rej. 25/27, 255/27, 1363/27.

W Imieniu Rzeczypospolitej Poiskiej!

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie Przewodniczącego Prezesa Dr. Moraczewskiego i Sędziów: Dr. Rappego, Dr. Bernaczka, Dr. Rybarzewskiego, Dr. Cwojdzińskiego, jako protokolanta, Dąbrowskiego, w sprawie skarg Powszechnego Banku Kredytowego S. A. we Lwowie i Oddziałów tego Banku w Krakowie i Bielsku na orzeczenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 i 9 października 1926 L. 1189/VIII/25, 3382/VIII i 2557/U. II/26 w przedmiocie ubezpieczenia od wypadków, po przeprowadzonej dnia 16 marca 1928 rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego referenta, jakoteż wywodów zastępcy skarg adwokata Dr. Antoniego Chmurskiego i zastępcy władzy pozwanej referendarza Józefa Pęskiego — oddala skargi jako nieuzasadnione.

Powody

Orzeczeniami z 1 października 1926 L. 1189/VIII/25 i 3382/VIII oraz z 9 października 1926 L. 2557/U II/26 nie uwzględniło Ministerstwo Pray i Opieki Społecznej rekursów Powszechnego Banku Kredytowego S. A. we Lwowie oraz jego oddziałów w Krakowie i w Bielsku od decyzji Urzędów Wojewódzkich we Lwowie, Krakowie i w Katowicach, zatwierdzających orzeczenia Zakładu Ubezpieczenia od wypadków, któremi zakład ten uznał przedsiębiorstwa bankowe powyższej firmy we Lwowie, Krakowie i w Bielsku za podlegające obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków — i zatwierdziło decyzje Urzędów Wojewódzkich, jako ustawowo uzasadnione.

Na te orzeczenia wniósł Powszechny Bank Kredytowy we Lwowie wraz z oddziałami w Krakowie i w Bielsku równobrzmiące skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozpatrując łącznie wszystkie trzy skargi rozważył, co następuje:

Z motywów zaskarżonych rzeczeń wynika, że pozwana władza zaliczyła skarzący bank względnie jego oddziały do zakładów, prowadzonych w sposób przemysłowy, podlegających na zasadzie § 1 ustawy o ubezpieczeniu od wypadków w brzmieniu, ustalonem ustawą z 7 lipca 1921 Dz. U. P. poz. 413 obowiązkowi ubezpieczenia swych urzędników i robotników od wypadków, dopatrując się cech tego rodzaju zakładów w tem, że skarżące instytucje bankowe są wyjęte z pod przepisów austrjackiej ustawy przemysłowej i że są prowadzone przy pomocy pracowników dla osób trzecich za zapłatą z dążeniem do osiągnięcia zysku.

W skargach do Najwyższego Trybunału Admtnistracyjnego podniesiono zarzut nielegalności tych orzeczeń z powodu, że rozporządzenle wykonawcze Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 19 grudnia 1921 Dz. U. P. 27/1922 i rozporządzenie tegoż Ministra z 24 marca 1912 Dz. U. P. 311, o ile te rozporządzenia poddają także instytucje bankowe pod obowiązek ubezpieczenia od wypadków są nieważne, gdyż wykraczają one poza ramy ustawy, której § 1 obejmuje jedynie przedsiębiorstwa i zakłady połączone ze szczególnem niebezpieczeństwem wypadku dla osób w nich zatrudnionych a pod zakładami, prowadzonemi w sposób przemysłowy, rozumie jedynie zakłady, mające na celu produkcję przemysłową, nie zaś przedsiębiosstwa bankowe.

Zarzuty te nie są trafne.

Słusznem jest wprawdzie zapatrywanie skarżęcych, że ustawodawca, wyszczególniając w § 1 powołanej ustawy o ubezpieczeniu od wypadków przedsiębiorstwa i zakłady, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia wyszedł z założenia, że zatrudnienie w tych warsztatach pracy połączone jest z niebezpieczeństwem wypadku, to jednak nie kryterjum możliwości wypadku jest według brzmienia tegoż § 1 decydującem dla ustawowego obowiązku ubezpieczenia, lecz tylko okoliczność, czy dane przedsiębiorstwo względnie zakład należy do wyszczególnionych w cytowanym § 1 ustawy przedsiębiorstw i zakładów.

Dla zasadniczego obowiązku ubezpieczenia od wypadków nie jest zatem w myśl ustawy istotna okoliczność, czy zatrudnienie w pewnym przedsiębiorstwie lub zakłedzie jest połączone z niebezpieczeństwem wypadku i brak tego niebezpieczeństwa sam przez się nie zwalnia tego przedsiębiorstwa od obowiązku ubezpieczenia swych pracowników od od wypadków, jeżeli to przedsiębiorstwo podpada pod jedną z określonych w § 1 ustawy kategorji a Minister Pracy i Opieki Społecznej nie skorzystał z przysługującego mu wedle § 3 tejże ustawy prawa i nie wykluczył tego przedsiębiorstwa od obowiązku ubezpieczenia.

A ponieważ w postępowaniu administracyjnem skarżący nie domagali się zwolnienia ich od obowiązku ubezpieczenia na zasadzie § 3 cytowanej ustawy, lecz kwestjonowali istnienie tego obowiązku wogóle, przeto w myśl powyższych wywodów dla oceny legalności zaskarżonych orzeczeń jest bez znaczenia podniesiona w skargach okoliczność, że według zapatrywania skarżących ich przedsiębiorstwa bankowe nie są połączone z niebezpieczeństwem wypadku dla zatrudnionych w nich osób.

Decydującą dla niniejszego sporu jest zatem tylko kwestja czy pozwana władza słusznie uznała przedsiębiorstwa bankowe quastionis za zakłady, prowadzone w sposób przemysłowy, podlegający w myśl § 1 cytowanej ustawy obowiązkowi ubezpieczenia swych pracowników od wypadków.

Ustawa z 7 lipca 1921 Dz. U. P. 413, która rozszerzyła obowiązek ubezpieczenia od wypadków także ua wszelkie inne zakłady, prowadzone w sposób przemysłowy, nie zawiera żadnych bliższych wskazań, dotyczących istoty tychże zakładów, prowadzonych w sposób przemysłowy, podpadają jedynie zakłady, mające na celu produkcję przemysłową. Z przeciwstawienia tych zakładów przedsiębiorstwom przemysłowym wynika tylko, że zakłady prowadzone w sposób przemysłowy w rozumieniu ustawy nie są przedsiębiorstwami przemysłowemi.

Przyjąć wobec tego należy, jak to Najwyższy Trybonał Administracyjny już orzekł w wyroku z 12 grudnia 1927 L. Rej. 1132/25, że ustawodawca mówiąc o zakładach, prowadzonych w sposób przemysłowy, miał je na myśli w naturalnem ich znaczeniu, a więc w znaczeniu powszechnie używanem. Gdy zaś do istoty pojęcia przemysłu w tem znaczeniu należy zamiar zysku, należy uważać czynnik ten za istotny, jak to słusznie podniosła pozwana władza w zaskarżonych orzeczeniach i jak to ustalono w § 5 rozporządzenia ministerjalnego z 19 grudnia 1921 Dz. U. P. 27/1922. A ponieważ skarżący nie przeczą, że przedsiębiorstwa bankowe są prowadzone celem osiągnięcia zysku, nie mógł Najwyższy Trybunał Administracyjny dopatrzeć się sprzeczności z ustawą w uznaniu przedsiębiorstw bankowych quaestionis za zakłady prowadzone w sposób przemysłowy i za podlegające z tego powodu obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, zatrudnionych w nich urzędników i robotników.

Temsamem upada zarzut skurg, że rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 19 grudnia 1921 Dz. U. P. 27/1922 i rozporządzenia tegoż Ministra z 24 marca 1922 Dz. U. P. 311 przekraczają ramy zakreślone ustawą i są nieważne, o ile z nich wynika, iż instytucje bankowe podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków.

Wobec powyższego należało skargi oddalić, jako nieuzasadnione.

Warszawa, dnia 16 marca 1928.

Podpisy: **(—) Dr. Moraczewski (—) Dr. Rappe (—) Dr. Bernaczek (—) Dr. Rybarzewski (—) Dr. Cwojdziński.**

184

Nr. sprawy I. C. 586/27.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Najwyższy w składzie: Przewodniczący Sędzia B. Wermiński, Sędziowie M. Miszewski, S. Nowodworski przy udziale jako sekretarza Sędziego Pokoju J. Jakubowskiego i w obecności podprokuratora A. Waśkowkiego na posiedzeniu sądowem Izby Pierwszej dn. 4 XI. 1927 r. w sprawie Polsko-Belgijskiego Towarzystwa dla Impregnacji Drzewa, Sp. akc. w Warszawie przeciwko Kasy Chorych m. Warszawy o uchylenie orzeczenia i 981 zł. 62 gr. rozpoznawał skargę kasacyjną adwokata Rudolfa Langroda, pełnomocnika Polsko-Belgijskiego Towarzystwa dla Impregnacji Drzewa Sp. Akc. na wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 VIII. 1926 r. Polsko-Belgijskie Towarzystwo dla Impregnacji Drzewa wytoczyło przed Sądem Pokoju 24 Okręg m. Warszawy powództwo przeciwko Kasie Chorych m. Warszawy, w którem żądało uchylenia orzeczenia Zarządu tejże Kasy o pociągnięciu do obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby 2 pracowników tejże firmy Urbana i Gelbluma, oraz zasądzenie sumy 955 zł. 99 gr. tytułem zwrotu składek nbezpieczeniowych, uiszczonych za tychże pracowników; żądenie powyższe uzasadnia strona pozywająca tą okolicznością, że wymienieni Urban i Gelblum są prokurentami firmy, otrzymającymi uposażenie roczne w wysokości 12.000 i 11.000 zł., którzy będąc wobec tego uprawnieni do zwolnienia się od obowiązku ubezpieczenia na wyaadek choroby zgłosili żądanie w tym względzie do Zarządu Kasy Chorych m. Warszawy, a więc zastosowanie do nich przymusu ubezpieczenia nie znajduje oparcia w Ustawie. Sąd Pokoju powództwo oddalił, a Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 4 VIII. 1926 r. wyrok Sądu Pokoju zatwierdził. W skardze kasacyjnej firma pozywająca żądała uchylenia wyroku Sądu Okręgowego z powodu mylnej wykładni prawa i naruszenia przepisów Ustawy.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sprawozdania Sędziego referenta, głosów rzeczników stron, oraz wniosków Podprokuratora, zważywszy, że z osnowy skargi kasacyjnej wnosić należy, iż strona skarząca upatruje obrazę art. 4 ustawy z dnia 19 V. 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 p. 272) w uznaniu przez Sąd Okręgowy pracowników firmy powodowej Gelbluma i Urbana za podlegających przymusowi ubezpieczenia na wypadek choroby, pomimo iż są oni, według ustaleń Sądu, prokurentami, ujawnionymi w rejestrze handlowym, że zarzut powyższy, w związku z ustalonym w zaskarzonym wyroku stanem faktycznym, nie znajduje oparcia w powołanym w skardze kasacyjnej przepisie ustawy, że z mocy art. 3 ustawy z dnia 19 V. 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. Rz. P. Nr. 44 poz. 272) obowiązkowi ubezpieczenia podlegają wszystkie osoby, zatrudnione na podstawie stosunku roboczego lub służbowego w przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych, nie wyłączając również osób, zajmujących stanowiska o kompetencjach kierowniczych, że w myśl art. 4 tejże Ustawy prawo zwolnienia się od obowiązku ubezpieczenia służy jedynie osobom, zastępującym bezpośrednio właścicieli przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, o ile ich zarobek — co jest w przypadku poza sporem — przekracza 7500 zł. rocznie (Rozp. Ministra Skarbu z dnia 30 VI. 1924 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 58 poz. 59), że przeto poza wysokością uposażenia, istotną cechą, rozstrzygającą o prawie osoby, zatrudnionej na podstawie stosunku służbowego w przedsiębiorstwie przemysłowem lub handlowem do zwol-

nienia się od obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby, jest bez względu nawet na tytuł służbowy, nadany funkcjonarjuszowi (ustawa z 19 V. 1920 przytacza przykładowo dyrektorów naczelnych i dyrektorów prokurentów) z jednej strony, zakres uprawnień, przyznanych mu przez właściciela przedsiębiorstwa, z drugiej zaś strony fakt rzeczywistego wykonywania owych uprawnień; zwolnienie zaś takie może nastąpić jedynie w przypadkach, gdy funkcjonarjusz ma podane mu przez właściciela przedsiębiorstwa prawo zastępowania bezpośrednio tego ostatniego i zastępstwo takie faktycznie wykonywa. że ta sama zasada winna być zatem stosowana i względem takich funkcjonarjuszy, którym udzielona została przez właściciela przedsiębiorstwa prokura, że aczkolwiek czynności handlowe i sądowe, zdziałane przez funkcjonarjusza, opatrzonego prokurą (zeznaną za aktem urzędowym lub ujawniono w rejestrze handlowym) wiążą właściciela przedsiębiorstwa wobec osób trzecich bez względu na ograniczenie prokury, jakie ten ostatni mógł zastrzec (art. 36 i 37 dekretu z dnia 7 II. 1919 r. o rejestrze handlowym) (Dz. U. Rz. P. Nr. 14 p. 164), to jednak udzielenie funkcjonarjuszowi prokury nie stanowi jeszcze samo przez się dostatecznej podstawy prawnej do zwolnienia takiego funkcjonarjusza od obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby, gdyż ewentualne ograniczenia, zastrzeżone przez właściciela przedsiębiorstwa mogą mieć ten skutek, iż ów funkcjonarjusz, pomimo udzielenia mu prokury względem trzecich w istocie stosunku do właściciela przedsiębiorstwa bynajmniej go bezpośrednio nie zastępuje, że w tym stanie rzeczy, wbrew poglądowi skargi kasacyjnej, nie może mieć również znaczenia fakt ujawnienia prokury w rejestrze handlowym, zwłaszcza, gdy w mocy art. 37 powołanego dekretu żadne ograniczenia prokury nie ulegają zarejestrowaniu; że zatem rozstrzygnięcie sporu w przedmiocie zwolnienia prokurenta przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego, pobierającego uposażenie powyżej 7500 zł. rocznie od obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby zależne jest od okoliczności czynu, a mianowicie od ustalenia czy zastępuje on bezpośrednio właściciela przedsiębiorstwa, że przeto w przypadku, ustalwszy na podstawie rozważania okoliczności sprawy, iż Gelblum i Urban ze względu na zakres przyznanych im przez właścicieli przedsiębiorstwa uprawnień, aczkolwiek są ujawnieni jako prokurenci w rejestrze handlowym, nie mogą być poczytani za bezpośrednich zastępców tychże właścicieli, Sąd okręgowy mógł zasadnie powództwo oddalić i bynajmniej nie dopuścił się przez to zarzuconej mu obrazy art. 4 ustawy z dnia 19 V. 1920 z tychże zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddala. Na oryginale właściwe podpisy. Za zgodność z oryginałem świadczy Sekretarz Sekretarz Sądu Najwyższego. C. Pudełkowa. Sprawdzał (podpis nieczytelny.) Sąd Najwyższy odpis swego orzeczenia wydaje adwokatowi Tadeuszowi Słońskiemu, pełnomocnikowi Kasy chorych m. Warszawy, na zasadzie art. 715 i 716 U. P. C. po uiszczeniu należnych opłat w ilości zł. 2·50 (dwóch złotych pięćdziesięciu groszy). Warszawa dnia 17 lutego 1928 r. Prezes B. Pohorecki, Sekretarz C. Pudakowa. Pieczęć. Rzeczypospolita Polska Sąd Najwyższy.

185

WYKAZ

panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 16 do 31 marca 1929 r.

1. Nosacizna (Malleus)

Pow. Złoczów: Remizowce,
„ Podhajce: Nowosiołka, Zastawie.

2. Pryszczyca (Aphtae epizooticae)

Pow. Kopyczyńce: Tłusteńkie.

3. Wąglik (Antrax)

Pow. Buczacz: Medwedowce,
„ Podhajce: Siemikowce.

4. Szelestnica (Gangraene emphysematosa)

Pow. Buczacz: Ladzkie.

5. Różyca świń (Erysipelas suum)

Pow. Kopyczyńce: Suchostaw.

6. Wścieklizna (Rabies)

Pow. Borszczów: Łosiacz, Wysuczka,
„ Brody: Gaje smol.,
„ Brzeżany: Horodyszcze,
„ Kopyczyńce: Chorostków, Mszaniec,
„ Podhajce: Nowosiółka,
„ Skałat: Magdalówka, Ostra, Poznanka gniła, Skałat,
„ Tarnopol: Petryków,
„ Zborów: Seretec,
„ Złoczów: Olesko.

RUCH SŁUŻBOWY.

186

Ruch służbowy na obszarze Wojew. Tarnopolskiego.

Etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wojewoda Tarnopolski zamianował adjunkta kancelaryjnego w X st. sł. w Starostwie powiatowem w Kamionce strumiłowej Stanisława Wołoszyńskiego sekretarzem w X st. sł.,

zwolnił na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 31 marca 1929 ze służby państwowej z przyznaniem zaopatrzenia emerytalnego: sekretarza w IX st. sł. w Starostwie powiatowem w Trembowli Władysława Krukowskiego, Naczelnika kancelarji w IX st. sł. w Starostwie powiatowem w Zbarażu Adama Niemca, adjunktów kancelaryjnych w IX st, sł. Franciszka Kowalkowskiego w Starostwie powiatowem w Brzeżanach i Eugenjusza Kowalskiego

w Starostwie powiatowem w Skałacie oraz adjunkta kancelaryjnego w X st. sł. w Starostwie powiatowem w Trembowli Franciszka Procherę;

zwolnił rejestratora w XI st. sł. w Starostwie w Brodach Marcina Bilińskiego na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej z dniem 31 marca 1929 r. ze służby państwowej.

Etat Ministerstwa Skarbu.

Dyrekcja Ceł we Lwowie przeniosła adjunkta celnego w IX st. sł. Mieczysława Paszyńskiego z Urzędu celnego w Podwołoczyskach do Urzędu celnego w Śniatynie-Załuczu.

Etat Ministerstwa Sprawiedliwości.

Przeniesiony w stan spoczynku Prezes Sądu Okręgowego w Tarnopolu Konstanty Onyszkiewicz dnia 9 lutego 1929 r.

Przeniesiony na skutek podania Naczelnik Sądu Grodzkiego w Budzanowie Andrzej Szczepaniak na stanowisko Naczelnika Sądu Grodzkiego w Kamionce Strumiłowej dnia 18 grudnia 1928 r.

Zmarł Sędzia Sądu Okręgowego w Złoczowie Wiktor Barczyński dnia 18 grudnia 1928 r.

Etat Ministerstwa Rolnictwa.

Pan Minister Rolnictwa zamianował prowizorycznego Naczelnika Wydziału Rolnictwa i Weterynarji w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Józefa Ciemnołońskiego Naczelnikiem Wydziału w V st. sł.

Etat Ministerstwa Robót Publicznych.

Pan Minster Robót Publicznych zamianował inż. Karola Wolfa, Kierownika Powiatowego Zarządu Drogowego w Tarnopolu Radcą budownictwa w VI st. sł. z dniem 31 marca 1929.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Komunikat pocztowy.

Urząd pocztowy Busk k/Lwowa, powiat Kamionka Strumiłowa, podjął całodzienną nieprzerwaną służbę telegraficzną i telefoniczną, zamiast dotychczasowej służby ograniczonej.

Komunikat

z rozwoju komunalnych kas oszczędności na obszarze Województwa Tarnopolskiego.

Stan wkładek oszczędności złotowych łącznie z dolarowymi przeliczonemi na złote po kursie 1 $=8·85 w 17 Kasach Oszczędności zrzeszonych w Związku Polskich Kas Oszczędnoście we Lwowie, a działających na terenie Województwa Tarnopolskiego wynosił z dniem 31 stycznia 1929 zł. 6.196.194 na 16.314 ks. wkł., w lutym 1929 złożono zł. 672.300·26 na 473 ks., podjęto zł. 469.921·05 na 193 ks., t. j. 202.379·21 na 280 ks. wkł. Stan 28 lutego 1929 zł. 6.398.573·21 na 16.594 ks. wkł.

Komunikat.

Od roku 1918-go istnieje w Warszawie Związek Teatrów Ludowych ul. Tamka 1, którego celem jest jaknajszersza pomoc zespołom teatralnym wsi i miasteczek. Kultura artystyczna ludu zmierza do jaknajwiększej samodzielności, a szczególniej praca teatralna jest w ośrodkach, odległych od dużych miast głównie na wsi — jednym z większych czynników kulturalnych.

W pracy tej jest niezbędna szersza inicjatywa i fachowa poomoc zarówno w sprawach artystycznych, jak i technicznej sprawności organizowania przedstawień, widowisk, obchodów i t. d. Pomoc tę w stosunku do każdego przejawu pracy teatralnej na wsi, czy w miasteczku — podejmuje Związek Teatrów Ludowych, który postawił sobie za zadanie:

1) ująć w ramy organizacyjne cały ludowy ruch teatralny w Polsce,

2) pobudzić szerokie masy do wyrażenia za pomocą samorodnego teatru ludowego swej własnej, odrębnej kultury,

3) szerzyć wiadomości fachowe z zakresu teatru,

4) udzielać zespołom wszelkich pomocy w prowadzeniu pracy teatralnej.

Związek Teatrów Ludowych wydaje własne pismo p. n. „Teatr Ludowy“, które wychodzi co miesiąc i zawiera cały szereg artykułów o pracy teatralnej w zespołach wsi i miasteczek. Każdy miłośnik teatru winien „Teatr Ludowy“ zaprenumerować, gdyż znajdzie tam nie jednokrotnie rozwiązanie szeregu wątpliwych dla siebie kwestji.

Związek Teatrów Ludowych prowadzi własną wypożyczalnię kostjumów. Skład szatni Związku Teatrów Ludowych jest bogaty — kostjumy są nowe i artystycznie pomyślane.

Związek Teatrów Ludowych prowadzi obszerny Dział Wydawniczy. Na składzie: utwory dramatyczne z życia ludu, urwory o treści patrjotycznej (obchody, rocznice), religijnej. Oprócz tego Związek Teatrów Ludowych wydał cały szereg wydawnictw teatralnych np. „Budowa i urządzenie sceny“, „O charakteryzacji“, „Malowanie dekoracji“, „Ubiory teatralne“, „Wybór sztuk do grania“, „Przewodnik dla teatrów amatorskich“, „Pieśni i chóry ludowe“, „Żywe słowo i przekłady inscenizacji pieśni i wierszy“, „Teatr w szkole i w domu ludowym“.

Wszelkich pomocy i informacji udziela Związek Teatrów Ludowych bezpłatnie. Kostjumy, wydawnictwa wysyła pocztą, za zaliczeniem pocztowem.

Siedziba Związku Teatrów Ludowych: Warszawa, Tamka 1 — tel. 236—40.

Wydawnictwa broszurowe.

z zakresu prawa obowiązującego Dr. St. Czaputowicza:

* Nr.	1. Prawo łowieckie	cena 0·80 zł.
Nr.	2. Ochrona lasów	0·60 „
Nr.	3. Zaraźliwe choroby zwierzęce	0·90 „
* Nr.	4. Ochrona granic Państwa	0·40 „
* Nr.	5. Zwalczanie włóczęgostwa i żebractwa	0·30 „
Nr.	8/14. Przepisy o czystości ulic, domów i t. p. oraz o zaopatrzeniu ludności w wodę	1·20 „
* Nr.	16. Rozporządzenie o Policji Państwowej oraz o użyciu broni	1.20 „
Nr.	19. Zakłady lecznicze (szpitale)	1·40 „
Nr.	25. Ochrona zwierząt oraz nadzór sanitarny nad leczeniem i trzebieniem zwierząt i kuciem koni	0·60 „
Nr.	30. Ustrój Władz administracji ogólnej	1·50 „
Nr.	32. Postępowanie karno-administracyjne	0·90 „
	W druku:	
Nr.	7. Przepisy budowlane	3·20 „
Nr.	9. Prawo przemysłowe i przepisy uzupełniające	2·60 „
* Nr.	17. Prawo lotnicze	1·00 „
* Nr.	18. Przepisy o samochodach	1.80 „
* Nr.	22. Przepisy o oględzinach bydła rzeźnego i mięsa oraz o oglądaczach	1.20 „
Nr.	23. Godziny pracy w przemyśle i handlu	0·80 „

Dalsze broszury w przygotowaniu.

Każda broszura zawiera pełny tekst odnośnej ustawy (względnie ustaw i rozporządzeń wykonawczych) oraz szczegółowo orjentujący skorowidz. Nadto broszury oznaczone gwiazdką, zaopatrzone są w streszczenie, umożliwiające użycie broszury jako podręcznika. Do nabycia w księgarniach lub u wydawcy D-ra St. Czaputowicza, Zawiercie ul. Wronia 37.

Unieważnienia dokumentów.

Adamski Matwij, rocznik 1885 z Kałaharówki unieważnia zgubioną książeczke wojskową, wydaną przez P. K. U. Tarnopol.

Tyrcz Wojciech z Kaczanówki. pow. Skałat, unieważnia skradzione dwa dowody tożsamości koni S. A. Nr. 153317 i S. A. Nr. 153318.

Koczy Jerzy, emer. Podkom, P. P. z Bronisławówki, pow. Zborów, unieważnia legitymację urzędową Nr. 1564, wydaną przez Komendę Wojewódzką Policji Państwowej we Lwowie.

Bartosiewicz Franciszek, syn Kazimierza i Anieli, rocznik 1902, urodzony i zamieszkały w Wierzbowie, pow. Podhajce, unieważnia zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Brzeżany.

Samborski Antoni, syn Aleksandra i Józefy, rocznik 1886, urodzony i zamieszkały w Wierzbowie, pow. Podhajce, unieważnia zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Brzeżany.

Storożuk Tomasz z Nuszcza, pow. Zborów, unieważnia skradziony dowód tożsamości konia S. A. Nr. 285437.

Dubowy Jan z Podhajczyk, pow. Zborów, urodzony w roku 1903, unieważnia zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Złoczów.

Dołojczuk Mikołaj z Mikołajowa, poczta Uwin, pow. Radziechów. unieważnia zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Kamionka str.

Jarmoluk Fedko z Mikołajowa, poczta Uwin, pow. Radziechów, unieważnia zgubioną książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Kamionce str.

Onychir Alojzy, asystent rachunkowy Urzędu Wojew., unieważnia zgubioną legitymację urzędniczą, wydaną pod Nr. 8 z roku 1927.

Adres Redakcji i Administracji: „Tarnopolski Dziennik Wojewódzki“ Tarnopol, Urząd Wojewódzki, ul. 29-go Listopada 4. Nr. telefonu Redakcji i Administracji 23 i 125.

Cena pojedynczego egzemplarza 60 groszy.

„Tarnopolski Dziennik Wojewódzki“ przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj.
Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 10 groszy — najmniej 1 złoty.

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera l. 6. — Telefon Nr. 138.